APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învățământ și Cercetare Neamț

SERIE NOUĂ, ANUL XI, NR. 122
decembrie 2009

IN MEMORIAM

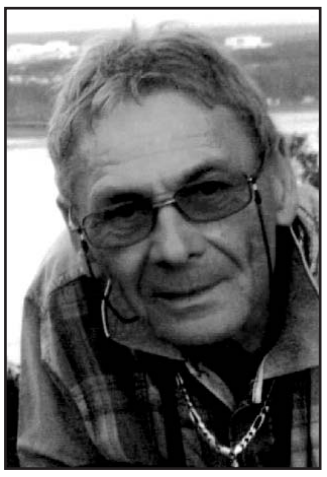

Va fi mereu cu noi, îi vom duce crezul mai departe, ne va fi dor de el...

Cei care încă suntem

ULTIMA SCRISOARE

DRAGI COLEGI,

Deși sănătatea nu-mi mai permite, sunt sufletește mereu alături de voi, urmăresc cu interes acțiunile pe care le desfășurați.

Sunt fericit că am făcut parte din aceeași familie sindicală, că am luptat împreună pentru orice realizare.

Am conceput acțiuni importante, am trăit momente tensionate, ne-am contrazis, ne-am bucurat cînd am reușit, viața noastră a fost o continuă cursă.

Boala m-a oprit necruțător, dar deocamdată mai lupt și-mi păstrez speranța.

Vă mulțumesc tuturor celor care v-ați preocupat de situația mea, care m-ați ajutat financiar sau care v-ați rugat pentru binele meu.

Vă doresc un AN NOU mai bun, cu sănătate și împliniri, cu rezultate mai bune în lupta pentru drepturile oamenilor.

Cu mult drag și considerație,

Președinte fondator S.L.L.I.C.S.Neamț,
Prof. Florin FLORESCU
decembrie 2009

Cu demnitate și seninătate

Profesorul, colegul și prietenul Florin Florescu a plecat dintre noi treptat cu tristețea și curajul de a-și trăi moartea, în felul incoruptibil în care și-a trăit și viața.

Profesorul a fost pentru mulți un mentor, avînd o personalitate cum rar mai întîlnești... Avea căldura umană și înțelepciunea celor cu multă experiență, gîndea sistemic și depășea cu mult domeniul în care era promotor.

Am învățat de la el dragostea de oameni și altruismul, căci el a aprins flacăra mișcării sindicale în anii 90, la Piatra-Neamț, unde a fondat primul sindicat liber al salariaților din învățămînt. Suntem flăcări modelate de conștiința sa, purtîndu-i mai departe strălfulgerarea, către generațiile ce vor urma, căci tot el a contribuit și la apariția organizației noastre de astăzi, Federația Sindicatelor Libere din Învățămînt.

Generos și diplomat în tot ceea ce făcea, "argatul sistemului în slujba membrilor de sindicat", cum îi plăcea să se considere, Florin Florescu a fost om respectat și apreciat de toți cei care l-au cunoscut.

Marii profesori nu dau pur și simplu răspunsuri, marii profesori îi ajută pe discipoli să descopere valoarea și posibilitățile din ei înșiși. Florin Florescu a fost un mare profesor! Cu demnitate și seninătate a înfruntat o boală necruțătoare și chiar în cele mai grele clipe s-a gîndit la noi, colegii care i-am fost alături.

Îl omagiem pentru ceea ce a sădit în mințile și inimile noastre, pentru că ne-a îndemnat să acționăm și să perseverăm pînă la îndeplinire în lupta pentru drepturile oamenilor.

Federația Sindicatelor Libere din Învățămînt

Lăudați și cîntați și vă bucurați!

A venit decembrie... Din cerul curat încep să vină zăpezile, acoperind toate urmele nevrednice ale gropilor satului și împodobind crengile arborilor.

Parcă suntem chemați de Stăpînul - Unul Dumnezeu - la „Cina cea mare" a sărbătorilor de iarnă, care nicăieri nu sunt mai curate decît în Biserică! Chiar dacă ne aflăm în Postul Crăciunului, în ziua de 6 Decembrie, de Sfîntul Nicolae, ne bucurăm împreună cu copiii noștri și ne facem daruri, încă de cu seară. Ascultăm în Biserică povestea Sfîntului Nicolae, cum ne-o spune părintele. Și sperăm că și noi vom birui în viața aceasta, tot așa cum Sfîntul a biruit o furtună pe mare, a tămăduit pe cei bolnavi, a răbdat biciuire, tortură, pe vremea cruzilor împărați Dioclețian și Maximilian – prigonitori ai creștinismului.În această sărbătoare, ne bucurăm creștinește, îi pomenim pe cei morți, ducem la biserică frumoase prinoase, colive. Acasă preparăm mîncare de post, dar avem dezlegare la pește.

Bătrînii satului ne spun că sărbătorile vin întotdeauna pentru oamenii cei buni, căci "Cu noi este Dumnezeu" (Isaia; VII; 14). De aceea, oamenii întîmpină sărbătorile cu bucurie și recunoștință, făcînd pregătiri tradiționale. Sărbătorile Crăciunului țin trei zile, din 25 Decembrie. Gospodăriile trebuie să fie îmbelșugate, de aceea se taie porcul de Ignat, în 20 decembrie; femeile pregătesc însă, în vremea aceasta bucate de post. Pentru ajunul Crăciunului fac un aluat dulce și cu foi foarte subțiri – numit „pelincile Maicii Domnului" – umplînd „turtele" cu nucă sau cu sămînță fiartă și îndulcită de cînepă (julfă). Apoi, pentru Crăciun, gospodina face bucate tradiționale: sarmale, tobă, caltaboși, cîrnați, răcituri, cozonac.

Se împodobește un pom de brad, pentru ca cei mici să se bucure de venirea lui Moș Crăciun... Fiecare om al satului știe că de Crăciun sărbătorim Nașterea Mîntuitorului Iisus Hristos, care este un prilej de bucurie „de la tinerețe, pîn' la bătrînețe". Căci în Iisus cel născut în Bethleemul Iudeii s-a întrupat chiar Fiul Unic al lui Dumnezeu, pentru ca învățătura Sa să fie absolută, pentru ca mîntuirea Sa să fie deplină acestei omeniri, ce fusese prăbușită de Adam și Eva în păcat. Întrupat de la Duhul Sfînt și din Fecioara Maria, dăruit cu dragostea Tatălui Ceresc, Iisus s-a născut într-un loc umil, într-o iesle de păstor, învățîndu-ne că noblețea credinței și harul divin nu au nevoie de fală.

înv. Ana LUPAȘCU
(continuare în pag. 4)

IN MEMORIAM Florin FLORESCU (1.04.1944 - 5.12.2009)

CUVINTELE DIN URMĂ

Înainte de a fi coborîți în țărînă, oamenii sunt înmormîntați în cuvinte, acoperiți cu superlative, ferecați în figuri de stil. Peste trupul lor înțepenit, peste răceala obrajilor supți de boală se aruncă mormane de vocale și de consoane, amestecate cu mii de semne ale exclamării sau ale mirării de-a nu fi băgat de seamă ce om, ce suflet mare a fost răposatul în timpul prea scurtei sale vieți.

Cuvintele au o putere mitosofică. La început a fost cuvîntul. Prin cuvînt s-a făcut lumea. Să fie lumină! Și lumină se făcu! Totuși ele nu țin de cald, nu mai fac nici cît o ceapă degerată, nu mai pot repara nimic, ca și cum ar fi moarte, ca și cel așezat pe catafalc, cu fața-n sus, cu mîinile încrucișate într-o falsă, înșelătoare, liniște a morții.

Lumea se perindă pe lîngă sicriul potopit cu flori și se miră cît de mult a slăbit, aproape să nu-l recunoști, cum șade, părînd că privește vizitatorii cu coada ochiului de parcă ar vrea să le șoptească un ultim și insuportabil secret. Mai că-ți vine să ciulești urechea, cine știe, poate ai bafta să afli marea, suprema taină. Dar coloana sărutării de pe urmă te grăbește, cu pași mărunți și tîrșîiți, împingîndu-te de la spate, așa că pierdută rămîne și această șansă, pînă la următoarea înmormîntare a unui alt prieten apropiat, a unui frate sau a vecinului de apartament, a cărui tuse din ce în ce mai seacă o auzi în fiecare noapte.

Prof. D.D. URSACHE
(continuare în pag. 5)

Cel mai iubit dintre „Apostoli"

E vremea colindelor și a urăturilor și îmi amintesc bine cît de mișcat era atunci, în sediul CCD, cînd grupul coriștilor sindicatului ne cînta: „La toată casa-i lumină/Ziurel de ziuă,/La tot omu-i masa plină/Ziurel de ziuă".

Așa-i plăcea lui să fie masa mereu plină, chit că nu apuca să mănînce nimic, ci o folosea ca pe un bun prilej de a-și aduna în jur toți prietenii, care trebuiau să fie musai veseli și în formă, să spună bancuri inteligente și să dezbată, ca la fierăria lui Iocan, probleme importante ale „politicii școlare" și nu numai. Iar atunci cînd se încălzeau în dispute, zicea înțelept: „lasă-i în pace să țipe, ca să iasă turbăciunea din ei (...), că fiecare este normal în normalitatea lui".

Iubea oamenii într-un fel cu totul special, de-adevăratelea, adică necondiționat, și de aceea se încadra între prietenii foarte rari, numiți de Grigore Leșe „oameni de bizuială". Nu era în stare să țină mînie nici măcar o singură zi, pentru că respecta libertatea de gînd și de faptă a oricui, el însuși fiind exponentul absolut al Libertății în sens metafizic, de înțelegere a necesității. Îi investea pe toți, chiar dacă meritau sau nu, cu încredere și cu speranță.

De la profesorul meu, Florin Florescu, am învățat atît de multe..., de la biologia din clasa a V-a la Școala Generală Nr. 16 Săvinești, pînă la uzanța conduitei adecvate unui vernisaj.

Un discipol, Prof. Dumitrița Vasilca, Redacția Revistei „Apostolul"
(continuare în pag. 5)

Note de lector

O ALTĂ ÎMPĂRĂȚIE A POEZIEI

Dacă e să dăm crezare afirmației din „Cuvîntul înainte (pentru derutarea cititorului)", cea de a opta carte de versuri a lui Mihai Merticaru – „Împărăția frigului" (Editura „Timpul", Iași, 2009) – este una care are ca motiv literar principal Polul Nord, ce „poate fi al Pămîntului, dar mai ales al cuvîntului, al dragostei, al sincerității, al iluziei și al deziluziei, al speranței și al disperării, al fericirii și al resemnării, al nebuniei și al cumințeniei, al căutării și al iluminării".

„Împărăția frigului" poate fi percepută: la propriu, străbătînd odată cu poetul „tranșeele de frig", „la sfîrșitul unei bucăți de noapte polară",

Constantin TOMȘA
(continuare în pag. 4)

Redacția Apostolul

PRIMIM DE LA ROMAN

School, sweet school

Da, nu vă miraţi deloc! Parafraza din titlu se potriveşte de minune, aşa, măcar sezonier, cu situaţia din şcolile nemţene, tocmai la capitolul absenţe, altfel, dintotdeauna, cel mai delicat atunci cînd vine vorba despre statistici şcolare. „Păi, cum aşa?!", posibil să exclame, în cor, dascăli, părinţi şi chiar o bună parte dintre elevi, deopotrivă... Limpede: dacă este să răsfoim cataloagele acum, aproape de sfîrşit de semestru, se poate constata un bilanţ ce numără doar 31.542 absenţe. Acest... record pozitiv, dacă este să comparăm cifra cu cele 83.590 de absenţe înregistrate în prima lună din acest an şcolar, este „opera" unui număr de doar 1.112 elevi din totalul de 69.770 înscrişi în şcolile din Neamţ, care, nottez bien, au înregistrat în luna noiembrie mai mult de 10 absenţe.

Un alt fapt îmbucurător ce reiese din statisticile eferente acestei perioade este acela că numărul elevilor care nu au dat deloc pe la şcoală s-a subţiat considerabil, de la 481 la 326. Este vorba în mod deosebit despre elevi ce frecventează prima clasă de liceu, care, din motive sociale mai ales, nu şi-au putut continua studiile. Aici însă mai intră în calcul şi elevii plecaţi în străinătate, care, pînă la această dată, încă nu şi-au pus la punct dosarul cu documentele şcolare.

Legat de aceste... îndulciri statistice, părerile celor implicaţi în actul educaţional sunt împărţite. Astfel, în acest sens, se vehiculează ipoteze legate de faptul că cei în cauză au înţeles că, pe termen lung, nu este deloc bine să... fenteze şcoala (indiferent cine le "garantează" că se poate ajunge departe şi cu clase mai puţine!), fie că datul pe la şcoală, la sfîrşit de semestru, este firesc, avînd în vedere faptul că pînă şi chiulangiii au tresăriri atunci cînd vine vorba despre teze, note şi situaţia la învăţătură.

De parcă ar fi fost prea în fală o astfel de statistică, pentru aceeaşi perioadă din anul şcolar în curs, respectiv luna noiembrie, se constată încă o prezenţă semnificativă a cazurilor de violenţă în şcoli. Din fericire, pentru perioada menţionată, cele mai multe dintre cazurile de violenţă înregistrate în şcolile nemţene sunt cazuri de violenţă verbală. Concret, în 111 din cele 305 cazuri raportate în penultima lună din 2009 copiii fie că s-au ameninţat, s-au şicanat sau şi-au adresat unii, altora, cuvinte grele. Semnalul îngrijorător reieşit din conţinutul statisticilor în discuţie constă în aceea că majoritatea celor "însemnaţi" cu astfel de purtări sunt elevi de gimnaziu. Astfel, sistemul legislativ foarte permisiv precum şi mo(n)strele de violenţă verbală preluate de pe strada, de multe ori din familii şi foarte adesea de la televizor nu dau speranţe mari că nivelul acestui tip de violenţă este în scădere, ci dimpotrivă...

Cu *e*-colindul pe... *web*uliţă!

Acum, poate, este cel mai potrivit să exclami ***"Mais, ou sont les neiges d'antan?"***, mai cu seamă că totul se potriveşte... mănuşă. Dacă neam obişnuit cu ***"e-buy"***, cu ***"e-mail"***, cu ***"e-card"*** cu nu mai ştiu ce...e, că tare mai sunt multe, acum, de ce nu ne-am obişnui şi cu ***e-colindul***? Ce are, că doar trăim în secolul XXI şi colindătorii aceia din copilăria noastră de-acum abia că mai fac figuraţie pe la televiziuni şi pe la Muzeul Satului, de fiecare dată în ajun de sărbători... lar cum în orice situaţie avem de-a face, deopotrivă, cu avantaje şi dezavantaje, iaca şi aici, cu... ***e-colindătorii*** noştri, parcă mai multe sunt avantajele decât inconvenientele acestei situaţii.

Numărând aşa, pe sărite, să socotim numai faptul că nu trebuie să le dai colaci şi bani, că nu trebuie spălate covoarele după ce ies din casă şi tot e un chilipir! Başca, unde pui faptul că cei care ne calcă pragul în această perioadă, via Internet, ştiu colinda până la capăt şi, cel mai adesea, te ung la suflet, cum zice vorba, cu mândreţe de cântare. Dacă vreţi să vă dregeţi fiinţa cu astfel de oaspeţi, acum în ajun de ***Crăciun***, cel mai bine este să încercaţi la adresa WEB ***http://maramuresul. blogspot.com*** unde, pentru o recepţionare bună, este recomandat să daţi click (stânga) acolo unde scrie ***"direct link pentru Winamp"***. Asta, în cazul în care sistemul dumneavoastră numără printre programele instalate şi binecunoscutul player (***Winamp***), în caz contrar kitul acestui program putând fi descărcat (tot) de pe acest blog. Veţi vedea că "***Aici, sărbătoarea este mai sărbătoare şi iarna este mai iarnă***", după cum spune şi spotul postului de radio online care emite de la această webadresă, asta nu doar în perioada sărbătorilor de iarnă. De plictiseală n-o să muriţi nicicum optând pentru această variantă de colindători online cum, de asemenea, n-o să vi se poată întâmpla una ca asta nici dacă mergeţi la pagina ***http://www.trilulilu.ro/pe-treradu1/072183a459b0*** unde vă va ţine compania, preţ de o oră, de-acum celebrul ***Ştefan Hruşcă***, venit tot din Maramureşul voievodal să ne încânte inimile în ajun de sărbători.

O altă variantă de a-i primi online pe cei mai de seamă vestitori ai ***Naşterii Pruncului Iisus*** ar fi accesarea paginii de Internet ***www.Colinde-Craciun.blogspot.com*** unde, spre deosebire de celelalte două adrese menţionate, veţi avea posibilitatea să vizionaţi o selecţie de filmuleţe cu colinde preluate de pe mai celebrul sait ***www.youtube.com***. Avantajul este că, astfel, nu mai trebuie să ne pierdem

vremea căutând, singura preocupare fiind aceea de a selecta doar... colindătorii. Soluţii pentru recepţionarea online a colindelor, fie în format audio, fie în format video, mai există pe Internet, una deosebit de consistentă în acest sens fiind oferită şi de saitul ***www.creştinortodox.ro*** Aici, ca şi pe ***http://maramuresul. blogspot.com***, rulează câteva sute de colinde, avantajul fiind acela că foarte multe pot fi descărcate în propriul calculator, asta doar dacă vă uitaţi cu atenţie în sursa paginii şi căutaţi "***.mp3***" (astfel, veţi găsi linkurile directe spre piese).

"Ispite", care mai de care!

Cu toate că nu se cuvine şi, pe deasupra, nici legea nu este propice pentru aşa ceva, dacă totuşi doriţi să vă faceţi un playlist cu colinde din calculatorul propriu, de ajutor mare vă pot fi saiturile ***http://romania-inedit.3xforum.ro/post/335349/1/ALBUME_COLINDE_ROMANESTI/*** şi ***http://chisinau.ch/forum/64-7862-1#27452*** ultimul necesitând (şi) înscriere pentru a putea face download.

Şi uite-aşa sărbătorile de iarnă din acest an pot deveni mai luminoase, căpătând, astfel, aerul zilelor cuibărite adânc în memoria amintirilor noastre. Să nu uit: dacă tot ne-am aranjat casa de Crăciun, de ce nu ne-am gătit şi ***desktopul*** calculatorului de-acasă cu nişte imagini pe măsura acestei deosebite sărbători... Colecţii de wallpapere ***cu temă*** se găsesc pe Internet, puzderie, însă una la fel ca cea de la adresa ***http://www.blirk.net/new-year-wallpaper/83/*** mă tem că nu mai există. Şi încă ceva: în numărul trecut v-am dezvăluit două pagini de unde puteţi expedia e-felicitări deosebite, subliniind atunci că lista cu astfel de oportunităţi virtuale este foarte generoasă. Ei, bine, din acest lung... pomelnic de pagini web aş mai semnala încă una, respectiv ***http://www.postcard.fm/*** de unde puteţi expedia felicitări personalizate. În acest scop vă este permis să încărcaţi o poză din calculatorul dumneavoastră şi o piesă format ***.mp3***, audio, de maxim 20 MB (arhisuficient!), dând astfel o notă specială nelipsitelor felicitări care deja au început să circule în spaţiul virtual. Căutând după pagini de acest tip, m-am gândit o clipă la cei (încă) foarte mulţi colegi vorbitori de limba franceză care au la îndemână pentru a fi accesate în această perioadă paginile ***http://cartes.villeronce.com/cartes-de-voeux-joyeux-noel*** precum şi ***http://www.linternaute.com/cartes/categorie/406/ musicales.shtml***, cea din urmă având felicitări, pe alese, pentru a vesti celor dragi ***Noul An*** care bate la uşa bătrânului de-acum 2009...

Prof. Drd. Nicoleta DANCI

Curat ca neaua!

Pentru cine încă nu ştie, Şcoala Horia, din comuna cu acelaşi nume situată în... coasta municipiului Roman, este, de cîţiva ani, „însemnată" pe harta şcolilor din România datorită titlului de Ecoşcoală. Un titlu care nu se obţine deloc uşor, sîrguinţa elevilor şi a cadrelor didactice din comuna cu nume de erou naţional fiind garanţia pentru care steagul verde şi mult rîvnita diplomă s-au încăpăţînat să rămînă şi la... ţară, nu doar printre betoanele citadine. lar cum astfel de performanţe trebuie onorate mereu, conducerea acestei instituţii de învăţămînt, alături de bravii elevi de aici şi, nu în ultimul rînd, alături de reprezentanţii comunităţii locale, a mai făcut o ispravă...

Astfel, la finele lunii octombrie, cînd toate cele care intoxică mediul înconjurător încă se mai zăresc înainte să cadă neaua, bravii ecologişti de la Horia au inaugurat în curtea şcolii un centru de colectare pentru ambalaje din plastic. Mai clar, este vorba de bineştiutele PET-uri care ne intoxică existenţa la fiecare pas, nefiind lipsite din decor nici aici, pe malul rîului Moldova. Şi asta nu este totul: hotărîţi să... molipsească întreaga comunitate prin pilda lor, aceşti neobosiţi „luptători verzi" şi-au propus să-şi extindă iniţiativa şi pe străzile din comună unde au în plan să organizeze alte astfel de puncte, la acestea urmînd să se adauge secţiuni destinate colectării cartoanelor, a deşeurilor electronice, într-o expresie, orice nu se mai poate folosi şi prezintă pericol pentru mediul înconjurător.

De remarcat este faptul că unitatea deţine încă statutul de Ecoşcoală, precum şi steagul verde aferent, pînă la data de 1 septembrie 2010, însă planurile ecologiste ale acestor de-acum dovediţi învingători pe frontul protecţiei mediului înconjurător nu par deloc a se opri anul viitor, toate acţiunile celor de la Horia fiind o bună pildă chiar şi pentru orăşenii de care-i desparte doar podul de peste rîul Moldova...

Moş Crăciun vorbeşte... franţuzeşte!

Cu certitudine că în această perioadă de-acum celebrul „Ho, ho, hooooo" este limpede de unde vine şi mai ales ce... aduce cu el acest hăhăit mult îndrăgit mai cu seamă de către cei mici. Practic, este un limbaj universal la care tresare toată lumea în ajun de Crăciun, însă ce te faci atunci cînd încerci să... traduci acest semnal plin de semnificaţii?!

Ei bine, chiar dacă nu şi-au propus una ca asta, membrii Asociaţiei Francofone Roman (care se numără printre cele mai active şi mai numeroase din Moldova) l-au adus în tîrgul dintre Siret şi Moldova, ca de fiecare dată la sfîrşit de an, pe mult aşteptatul Noël. Evenimentul s-a petrecut în ultima zi de şcoală de dinaintea vacanţei de iarnă în cadrul unui spectacol specific Crăciunului, protagoniştii fiind, ca de obicei, elevi şi cadre didactice membri ai asociaţiei prezidate de Prof. Iulian Tătaru. Nici colindătorii tradiţionali n-au rămas datori în acest an la Roman. Printre cei dintîi care au adus bucuria datinilor străbune în sufletele romaşcanilor, cu de-acum cunoscutul Concert de Crăciun, au fost elevii şi maeştrii acestora de la Şcoala de Arte romaşcană unde talentul se măsoară, de ani buni, în numeroase distincţii obţinute la nivel regional şi naţional.

Şi cum se putea să treacă un astfel de moment la Roman fără un gest creştinesc de care copiii din urbea muşatină nu-s deloc străini... De data aceasta a fost rîndul elevilor de la Grupul Şcolar "Vasile Sav" şi, ca de obicei, al romanvodiştilor să semene întru omenie şi credinţă. Ultimii, de pildă, înafară că au participat la spectacolul de la Protoeria Romanului, au organizat o acţiune deosebită şi la Centrul Şcolar de Educaţie Incluzivă unde romanvodiştii din clasele de gimnaziu s-au transformat preţ de o... bucurie în Moşi Crăciuni. Asta, spre bucuria copiilor de aici a căror uimire a fost cu atît mai mare cu cît fiecare a găsit în cadoul primit tot ceea ce comandase Moşului...

Că tot veni vorba despre copii care aşteaptă acum cu înfrigurare un dar de la Moş Crăciun, trebuie spus că, la Roman, nici Primăria nu s-a lăsat datoare faţă de copilaşii de la Centrul de zi "Poienita" care vor beneficia de un ajutor consistent. Cît despre cei care vor da nas în nas cu Moş Crăciun în aceste zile, pe străzile urbei, cine mai ştie, surprizele se ţin lanţ!

Iac-aşa mai uită omu' de criză, iar bucuria este cuvîntul de ordine, mai ales că "afară ninge liniştit", cum spune poetul, spre fericirea totală a celor mici, dar şi a celor mari, de-a valma...

Trecute sărbători

S-au dus colindătorii-n altă lume
De unde doar în vise mai coboară
Purtînd colinzi rostite-n fapt de seară,
Pe cărărui croite-n cer, anume...

În inimi zurgălăi vestesc vecernii
Şi ţipă un prunc în mine, a născare,
Dar magii nu se văd şi pe cărare
O stea coboară-ncet în frigul iernii.

Doar vîntu-n obcini murmură prin noapte
Şi îngerii căzuţi petrec prin tinzi
Mai ţin lămpaşul, poate mă colinzi
Cît de-un priveghi, să mă petrec în moarte...

Vasile V. DANCI

Pagină realizată de A. OPRIŞ

Nu se boicotează încheierea situației școlare

Unul dintre cele mai importante subiecte analizate în cadrul videoconferinței Ministerului Educației cu inspectoratele școlare, care a avut loc în prima decadă a lunii decembrie, a fost pregătirea încheierii semestrului I, mai exact situația notelor în cataloage. Trebuie să amintim că din cauza modului în care guvernanții s-au comporrat cu profesorii, nerespectînd legea cînd a venit vorba de majorări salariale, dar respectînd-o atunci cînd a fost vorba să trimită profesorii în concediu fără plată, sindicatul din învățămînt a venit cu o nouă propunere de protest: pedagogii să nu mai treacă notele în catalog. Să susțină toate evaluările necesare, scrise sau orale, să treacă notele în caietele proprii, să le prezinte și părinților. Dar, să nu treacă aceste note nici în cataloage și nici în carnetele elevilor, lăsînd astfel deschisă posibilitatea boicotării încheierii primului semestru. Tocmai din acest motiv, recent s-a insistat asupra acestui subiect. La Neamț, situația este, totuși, una paradoxală. Există numeroase voci care contestă acțiunile sindicale. Pe de altă parte, cei de la sindicat se văd, de multe ori, cu mîinile "legate la spate", tocmai din cauza acestor contestatari, care nu fac nimic altceva decît să strige și să lupte, parcă, împotriva celor care îi reprezintă. Spre exemplu, în Neamț se pare că nimeni nu a luat în considerare recomandarea sindicatului, de a nu se trece notele în catalog. Cel puțin, așa susține inspectorul școlar general, Luminița Vîrlan: "Nu am semnale că în Neamț există probleme din acest punct de vedere. Zilele acestea, colegii mei efectuează controale tematice în județ. Este adevărat, tematica vizează activități extracuriculare. Numai că, atunci cînd un coleg inspector intră într-o unitate școlară, observă și dinamica modului de notare a elevilor. Aștept să văd și notele de control din această săptămînă. Dar, subliniez, pînă acum nu am sesizări din județ potrivit cărora ar fi cadre didactice care nu trec notele în catalog". Poate că acesta este contextul în care trebuie amintit că, în timp ce sindicatele se luptau pentru a nu trimite profesorii în concediu fără plată, multe dintre cadrele didactice spuneau că nu au nimic împotriva acestui concediu forțat. Nu e nimic de condamnat, dar nici de comentat.

Noi reguli pentru admiterea în liceu

Anul acesta, admiterea în liceu a rămas aproximativ la fel cu anul trecut. Cu o singură modificare: apariția evaluării naționale de la nivelul clasei a VIII-a. Astfel, admiterea în liceu se va realiza, pentru anul școlar 2010 - 2011, pe baza următoarelor criterii. 50% va conta media generală a elevului în clasele de gimnaziu. De aici și problemele care apar legate de trimiterea copilului care a terminat clasa a IV-a la un liceu ce are și ciclu gimnzial, în condițiile în care exigența unui profesor de liceu ar putea dezavantaja un elev cu potențial, comparativ cu un alt elev, care urmează școala generală într-o unitate cu clasele I-VIII. Într-o oarecare măsură, echilibrul este restabilit de celelalte două criterii privind admiterea în liceu. Astfel, în nota finală de admitere, 25% contează media obținută la tezele cu subiect unic din clasa a VII-a, iar 25% media la evaluarea națională din clasa a VIII-a.

Înscrierile la BAC, neafectate de concediul forțat

Pentru a nu exista probleme cu înscrierile la bacalaureat, I.S.J. a luat decizia ca aceste înscrieri să se desfășoare atît în perioada din calendar, cît și înainte. Asta, deoarece calendarul înscrierilor a coincis cu trimiterea forțată a cadrelor didactice în concediu fără plată. Astfel, toți elevii de clasa a XII-a erau deja înscriși la bacalaureat, înainte de 14 decembrie. În perioada 14 - 18 decembrie s-au înscris doar cei din seriile anterioare, care nu au reușit să ia bacalaureatul în anii precedenți. „Noi am demarat înscrierile cu seria curentă, lucru apreciat și de secretarul de stat din ministerul Educației, ca fiind o soluție inteligentă. Acest lucru nu înseamnă că în perioada 14 - 18 decembrie nu s-au făcut înscrieri. Cei din seriile anterioare s-au putut înscrie la secretariatul unităților școlare”, a precizat inspectorul școlar general, Luminița Vîrlan. Întrebată cum s-a asigurat secretariatul unităților școlare, în condițiile în care salariații au fost trimiși în concediu fără plată, aceasta a răspuns: „La secretariat nu este același program ca la profesori. Există posibilitatea ca o persoană să își ia zilele fără plată în altă perioadă. De asemenea, au fost prezenți la școală și directorii, chiar dacă nu au fost remunerați”.

În același timp, Luminița Vîrlan a făcut unele precizări referitoare la modul în care se vor echivala notele obținute de candidații din seriile anterioare: „Se vor putea face unele echivalări, însă numai pentru disciplinele la care se mai dă bacalaureatul. Este inutil să ceri echivalarea notei obținute la sport, spre exemplu”. Iar exemplul ales de inspectorul școlar general nu este unul întîmplător, în condițiile în care aproximativ 80% dintre candidații la bacalaureat din anii anteriori alegeau sportul ca ultima probă.

Internet de bandă largă în școli

54 de unități școlare din județul Neamț vor fi „noduri” pentru rețeaua de internet care se va dezvolta la nivelul școlilor. Anunțul a fost făcut de către inspectorul școlar general adjunct Vasile Munteanu, în cadrul unei întîlniri cu directorii unităților de învățămînt: „La nivelul țării vor fi puncte nodale de conectare prin fibră optică. De la aceste școli se vor conecta la internet toate celelalte unități de învățămînt din județ. Este vorba de 54 de școli, care au fost selectate încă de anul trecut. Aceste unități trebuie să asigure un spațiu de depozitare pentru toate echipamentele care vor veni în perioada următoare. Toate școlile au laborator de informatică, iar acest modul este un dulap, așa îi putem spune, în care vor sta echipamentele. Ideea este să nu se mai plătească internetul de către primării, ci să se realizeze această rețea asigurată de către minister. Vă pot spune că la nivelul regiunii de Nord Est e vorba de 2302 școli beneficiare, cu un număr de 543 de mii de elevi și 47 de mii de profesori”. Deși pare aparatură de ultimă generație, o noutate pentru mulți directori, profesori sau elevi, realizarea acestei rețele este doar un prim pas spre normalitate, din punct de vedere al informatizării educaționale.

La mulți ani Liceului Pedagogic!

Liceul pedagogic „Gheorghe Asachi” din Piatra Neamț se pregătește să devină o unitate școlară centenară. Vineri, 4 decembrie, a împlinit 97 de ani de existență, astfel că elevii de a IX-a de acum vor fi în clasa a XII-a exact cînd se vor sărbători 100 de ani de cînd la Liceul Pedagogic a sunat clopoțelul pentru prima dată.

Anul acesta, sărbătoarea a fost „a fost una de pregătire a evenimentului centenar”, a mărturisit profesorul Vasile Purice, directorul acestei unități de învățămînt: "La 97 de ani de la înființare, în cadrul unei societăți care se schimbă și se transformă continuu, Liceul Pedagogic "Gheorghe Asachi" trebuie să își asume o nouă perspectivă asupra felului în care își exercită rolul social și asupra modalităților prin care își asigură dezvoltarea. Odată cu intrarea în Uniunea Europeană, cetățenii români au devenit și cetățeni ai Uniunii, altfel spus cetățeni europeni. Prin urmare, dezvoltarea sistemului educațional și a performanțelor școlare pe care acesta le susține trebuie să se facă în concordanță cu standardele Uniunii Europene. Dimensiunea europeană a educației presupune promovarea unei educații care să cuprindă, în planul conținuturilor educaționale, elemente comune de apropiere cum ar fi: educația pentru democrație; educația multiculturală; educația antreprenorială; educația pe parcursul întregii vieți; introducerea conceptului de "portofoliu lingvistic"; utilizarea tehnicilor informaționale și a internetului în educație; extinderea interesului de studiu și către discipline de învățămînt, altele decît limbile străine etc". Printre cele mai emoționante momente s-a numărat o întîlnire a actualilor elevi (viitori dascăli), cu actualii și foștii profesori. La manifestare a participat, printre alții, și unul dintre absolvenții acestui liceu, Gheorghe Amaicii, președintele Asociației Învățătorilor din județul Neamț: „Învățătorii sînt cei care duc știința mai departe. Ei sînt tot timpul alături de elevi, de copii în general. După 1990 ne-am gîndit să reînființăm asociația învățătorilor, pentru a oferi cadrelor didactice un sprijin. Ținem la liceul acesta și dorim ca el să rămînă o emblemă a pedagogiei naționale”.

Actuali și foști profesori, precum și unii elevi au primit diplome de recunoștință și cărți.

S-a înființat Asociația Părinților din Neamț

Pe 10 decembrie în sala de festivități a Colegiului Național „Petru Rareș” a avut loc ședința de constituire a Asociației de Părinți din învățămîntul preuniversitar, fiind alese organele de conducere ale asociației, stabilindu-se, printre altele, și care este statutului noului for. Inițiativa înființării acestei organizații a avut-o inspectorul școlar general, Luminița Vîrlan. De altfel, încă de la numirea în funcție, inspectorul școlar general a anunțat că înființarea asociației reprezintă o prioritate. „Mi s-a părut oportun să avem sprijinul dumneavoastră și dorim să primim cît mai facil semnale cînd apreciați că ceva nu se întîmplă corect în instituțiile de învățămînt în care învață copiii dumneavoastră”, le-a transmis Luminița Vîrlan părinților prezenți la reuniune. A fost prezentat și un statut la care a lucrat doamna Mihaela Nichifor, mama unui elev de la școala Elena Cuza, care ne-a spijinit în demersul nostru de a înființa această asociație: „Scopul principal al acestei asociații este să ne unim forțele pentru a deveni o voce care este ascultată, atît la nivel județean cît și național. Altfel se aude un cor de voci unitare, comparativ cu vocile solitare.

Număr minim de elevi în clase

Fiind perioada în care se lucrează la oferta educațională pentru anul școlar următor, Inspectoratul Școlar a tras un semnal de alarmă directorilor de școli: să nu mai formeze clase, dacă nu au certitudinea că vor fi și copii care doresc să învețe în respectivele unități de învățămînt. „Pentru clasa I-a, nu mai formați clase în plus, dacă nu aveți certitudinea că vor fi minim 16-17 elevi în clasă. De asemenea, la clasa a V-a să fie minim 21 de elevi, iar la a IX-a să pornească de la 25-26 de elevi. Nu în ultimul rînd, la clasa a XII-a, ruta progresivă, să nu fie mai puțin de 30 de elevi. Vă rugăm să nu treceți clase în plus în programul de școlarizare”, a subliniat Luminița Georgescu, inspector școlar general adjunct. Unii directori ar fi tentați să mențină numărul actual de clase, sau chiar să îl mărească, fără a fi obligatoriu condamnabili pentru acest lucru. Introducerea de clase în programul de învățămînt înseamnă și catedre pentru profesori, astfel încît aceștia să nu aibă salariul diminuat sau, mai rău, să se trezească fără loc de muncă. Totuși, Liliana Georgescu a precizat care sînt cele mai viabile modalități de a ajuta profesorii: „Nu vrem să ne trezim cu titulari fără catedră. Oportunitățile sînt mai mari pentru colegii noștri, dacă avem parte de restrîngeri de activitate”. Inspectorul școlar general adjunct a reamintit că nu vor mai fi permise clase cu 4-5-6 copii decît în zonele unde chiar nu mai există altă soluție. Vă reamintim că, la începutul acestui an școlar, s-a luat decizia închiderii școlilor din mediul rural unde se înregistra un număr redus de elevi, copiii fiind transportați cu microbuzele la școlile cele mai apropiate din localitate.

Mai puțini colegi pensionari

În primele zile ale lunii ianuarie, unitățile școlare trebuie să trimită listele cu profesorii care au împlinit vîrsta de pensionare, însă doresc să își prelungească activitatea la catedră. În orice caz, veștile pentru acești profesori nu sînt dintre cele mai bune: „La învățători și la disciplinele tehnice avem foarte multe persoane calificate, astfel că șansele de aprobare a cererilor de prelungire a activității sînt minime”, a anunțat Liliana Georgescu, inspector școlar general adjunct.

Tot în ianuarie, unitățile școlare urmează a trimite și listele cu persoanele care se vor pensiona la 1 septembrie 2010. Conducerea ISJ a avertizat directorii că, dacă aceste liste vor suferi modificări în timpul anului, ei vor fi cei care vor răspunde pentru aceste modificări. De ce sînt necesare astfel de avertismente? Pentru că sînt profesori care așteaptă începerea anului și abia apoi anunță că ies la pensie, astfel încît să păstreze și catedra, dar să primească și banii de pensie: „Cadrele didactice nu se pensionează cînd doresc sau cînd împlinesc vîrsta de pensionare, ci la 1 septembrie, în fiecare an. Cînd apare lista cu pensionari, dumneavoastră trebuie să vacantați postul respectiv, nu să așteptați aprobarea dosarului de pensionare de către Casa de Pensii. Reamintim colegilor că pensionarea este la 1 septembrie și să nu vină la alte date cu cererea. Am avut cazuri cînd profesorii veneau cu cererea în noiembrie, știind că nu avem cum să acoperim golul la catedră pe care l-ar fi lăsat, astfel încît ei să rămînă și cu pensia, și la catedră. Nu vom mai accepta astfel de cazuri, iar răspunderea va cădea pe colegii directori. Vom accepta cererile doar în cazurile speciale de boală”, a mai spus Liliana Georgescu.

Pagină realizată de Marius GHEGHICI

Ordonarea conținuturilor la disciplina religie

Selecția, fixarea și ordonarea conținutului învățământului reprezinta un act de mare responsabilitate ce presupune respectarea unor indicatori pentru a se preveni supraîncărcarea programei școlare sau a lecțiilor, minimalizarea valorilor și conceptelor fundamentale, diminuarea caracterului formativ etc. I. Gavanescu afirma ca acele „cunoștințe care nu ajută mintea nici din punct de vedere teoretic, nici din punct de vedere practic, nu merită să fie învățate."

Programa școlară ne indică obiectivele, temele și subtemele, respectiv timpul afectat pentru fiecare din acestea. Astfel, pentru profesor, programa constituie principalul ghid în proiectarea și desfășurarea activităților.

Ordonarea conținutului trebuie să țină seama de principiile fundamentale ale programei analitice pentru predarea religiei și anume: principiul psihologic – temele să corespundă necesităților sufletești ale elevilor și posibilităților acestora de a le înțelege și a le reține; principiul hristologic – deoarece întreaga noastră viață religioasă se desfășoară în jurul persoanei Mîntuitorului Iisus Hristos; principiul ortodox – trebuie să existe anumite capitole speciale ale vieții Bisericii Ortodoxe Române. Trebuie să mai cuprindă lecturi din cărțile noastre de cult pentru a înțelege mai bine frumusețea și profunzimea slujbelor noastre, a cultului creștin etc.

Există două modalități de ordonare a conținutului:

1. Ordonarea logică, conform careia cunoștințele sunt dispuse în așa fel încît să derive unele din altele. Se folosește cînd materia permite o înlănțuire riguroasă. Spre exemplu: cunoștintele despre Învierea Mîntuitorului derivă din cunoștințele referitoare la patimile, răstignirea și moartea și îngroparea Sa. Ordonarea logică poate fi la rîndul ei de două feluri: inductivă (de la individual la general, de exemplu Pilda semănătorului) și deductivă (de la general la individual, ca de exemplu Vindecarea celor 10 leproși).

De obicei ordonarea didactică se folosește în două modalități: liniară și concentrică. Ordonarea liniară aplică o înlănțuire succesivă a cunoștințelor fără însă ca noile cunoștințe să repete sau să reproducă cunoștințele anterioare. Cunoștințele predate acum completează pe cele anterioare. Prin ordonarea concentrică se realizează o înlănțuire a cunoștințelor cu reveniri mai aprofundate și cuprinzătoare la cunoștințele predate anterior. De exemplu tema Nașterea Domnului se studiază în clasa I și în clasa a II-a, clasa a VI-a etc. Se va realiza o înlănțuire la nivelul claselor, informațiile îmbogățindu-se de la un an de studiu la altul, în funcție de criteriile psihopedagogice ale elevilor.

2. Ordonarea după puterea explicativă a cunoștințelor se folosește în cazul în care în desfășurarea conținutului intervin concepte sau idei cheie cu o semnificație precisă pentru cunoștințele ce urmează. De exemplu, dacă elevii înțeleg conceptele despre mîntuire, viața veșnică, har divin etc. aceste concepte le pot folosi ca punct de sprijin pentru explicarea altor cunoștințe.

Nu trebuie scapat din vedere faptul ca lecția de religie trebuie predată astfel încît viața elevului să se schimbe. Amintirea istoriei mîntuirii nu înseamnă pasivitate ci angajare personală față de Mîntuitorul Iisus Hristos. „Fericiți sunt cei ce ascultă cuvîntul lui Dumnezeu și-L păzesc".(Luca XI, 28). În fiecare lecție profesorul trebuie să identifice exact ceea ce face Dumnezeu, ceea ce face Biserica și ceea ce face fiecare creștin în parte. Fiecare are propria sa istorie păcătoasă de care trebuie să se lepede în lumina Evangheliei, a Duhului Sfînt pentru a deveni un om nou, un adevărat „Hristofor". (purtător de Hristos).

Drd. Mihai FLOROAIA

Lăudați și cîntați și vă bucurați!

(urmare din pag. 1)

Primul colind al acestei omeniri este sfînt. Căci îngerul Domnului i-a vestit întîi pe păstorii din Bethleem, că s-a născut Hristos; iar mulțime de oaste îngerească se auzea: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bunăvoire". Noi îl primim în case pe preotul satului care ne aduce Icoana Nașterii lui Hristos și cîntă frumos Troparul: „Nașterea Ta Hristoase, Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii, Lumina cunoștinței"; căci întru dînsa cei

ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat să se închine Ție Răsăritul cel de sus, Doamne, mărire Ție!". Acesta este de fapt Colindul Bisericii. După acest model sfînt, colindăm și noi pentru Mesia – chip luminos, ce S-a născut din Fecioară dar S-a smerit ca omul, S-a înfășat în bumbăcel, S-a legănat pe brațe și S-a cîntat în Colindele acestei omeniri, dornice de mîntuire și adevăr.

Colindăm și noi cu copiii de la școală, în prima zi de Crăciun, în Biserică, la sfîrșitul Sfintei Liturghii. Colindăm și la școală, într-un cadru organizat, în ultima zi de școală dinaintea vacanței de Crăciun. În ziua de Crăciun copiii intră în casele creștinilor cu steaua, vestind Nașterea Pruncului Iisus, după ce, în Ajunul Crăciunului, seara, au fost cu colinda.

„Steaua sus răsare / Ca o taină mare / Steaua strălucește / Magilor vestește / Că astăzi Curata / Preanevinovata / Fecioara Maria / Naște pe Mesia. / Magii cum zăriră / Steaua și porniră / Mergînd după rază / Pe Hristos să-l vază. /Și dacă porniră / Îndată-L găsiră / La Dînsul intrară / Și se închinară. / Cu daruri gătite / Lui Hristos menite / Luînd fiecare / Bucurie mare. / Care bucurie / Și la noi să fie / De la tinerețe / Pîn-la bătrînețe." (Steaua sus răsare)

„O, ce veste minunată / În Bethleem ni s-arată / Că a născut prunc/ Prunc din Duhul Sfînt / Fecioara Curată. / Că la Bethleem Maria / Săvîrșind călătoria / În sărac locaș / Lîngacel oraș / A născut pe Mesia. / Pe fiul Cel din vecie / Ce L-a trimis Tatăl mie / Să se nască / Și să crească / Să ne mîntuiască." (O, ce veste minunată). „Astăzi S-a născut Hristos / Mesia chip luminos / Lăudați și cîntați / Și vă bucurați. / Neaua ninge / Nu-l atinge / Vîntul bate / Nu-l răzbate / Lăudați și cîntați / Și vă bucurați. / Și de-acum pînă-n vecie / Mila Domnului să fie / Lăudați și cîntați / Și vă bucurați." (Astăzi s-a născut Hristos)

Apoi, în sunete de clopoței și în chiote de bucurie vine Anul Nou. De fapt, între Crăciun și Sfîntul Ioan sunt 12 zile rituale, cînd îndeplinim datina din strămoși, colindînd, mergînd cu urăturile cu plugușorul, cu semănatul, cu sorcovitul, cu mascații, cu dansul, cu ,,ursul" și „capra" , cu „călușii"...Sunt obiceiuri vechi cărora religia noastră creștină le-a dat un plus de frumusețe și cuviință.

Copiii, participanți activi în diferite formații tradiționale, sunt primiți cu dragoste în curțile sătenilor și, după ce-și joacă rolurile, sunt răsplătiți cu mult doriții bănuți. Căci oamenii își arată bucuria de viață, dărnicia și recunoștința pentru binele primit de la Dumnezeu. Casa gospodarului devine astfel binecuvîntată de forțele Tatălui Ceresc, ce l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa, dîndu-i credința.

Mergem la Biserică de Sfîntul Vasile, ca și cum am trece „pragul" de la Anul Vechi la Anul Nou.Sfîntul Vasile reprezintă o pildă de viață curată și înaltă pentru toți oamenii. Se face și un << TE – DEUM>> pentru un bun început al anului.

Apoi, de Bobotează, iar avem o mare sărbătoare. De ajunul Bobotezei se postește și se primește preotul. Sărutăm Crucea, primim într-un vas Aghiazmă Mare și ascultăm <<Troparul Bobotezei>>: „În Iordan botezîndu-Te Tu Doamne, închinarea Treimii s-a arătat. Glasul Părintelui a mărturisit Ție, Fiu iubit pe Tine numindu-Te. Și Duhul în chip de porumbel a adeverit, întărirea Cuvîntului. Cel ce Te-ai arătat, Hristoase Dumnezeule și lumea ai luminat, mărire Ție!"

Părintele este însoțit de dascăl și de băieți, care strigă „kiralesa" - aceasta însemnînd „Domnul fie lăudat!". În vechime,

oamenii dădeau preotului fuior de cînepă, căci ei credeau că la Judecata de Apoi, sufletele se vor agăța de fiecare fir...

La Biserică părintele ne citește din Sfînta Evanghelie cum a venit Iisus la apa Iordanului, ca să-L boteze ultimul prooroc al Vechiului Testament. Cerurile

erau deschise și Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorîndu-se ca un porumbel. Și glas din cer zicea: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit". (Matei, III, 16)

Domnul deci își pregătea Fiul, ca să-și îndeplinească menirea de Mîntuitor, Botezul său la vîrsta de 30 de ani întărindu-L pentru ispitirea de 40 de zile din pustie, învăluindu-L în pace și smerenie. De aceea, la 6 ianuarie se face la Biserică slujba de „Sfințire a apei" – ca să fie de folos tuturor credincioșilor.

În ziua de 7 ianuarie, la Sfîntul Ioan, iarăși mergem la Biserică. Oamenii îi pomenesc acum pe cei morți și îi urează cu „La mulți ani!" pe cei vii. Sfîntul Ioan Botezătorul propovăduise pocăința, în vremea lui Irod. Și a fost decapitat, la cererea femeii desfrînate a acestuia. Dar fapta sa minunată, de a-L boteza pe Hristos, a adus acestei omeniri Botezul, ca o curățire de păcatul originar, mîntuind lumea și sfințind apele și viața.

Astfel se încheie o lună de sărbători tradiționale românești, prilejuri de odihnă după muncile intense de pînă acum, dar și prilejuri de bucurie creștină, de afirmare a credințelor și datinilor strămoșești. Așa că, dragi români creștini, indiferent pe ce meleaguri ne-au fost purtați pașii, nu trebuie să uităm niciodată care ne este obîrșia și care ne este credința în Dumnezeu.

ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII ❐ ARTE & MESERII

O ALTĂ ÎMPĂRĂȚIE A POEZIEI

(urmare din pag. 1)

dar, mai ales, la figurat (sau tot la propriu, dar altfel?!), dacă avem în vedere altă precizare a autorului referitoare la „coordonatele unui spațiu amorțit, în care am crezut atîția ani, că trăim, dar de fapt orbecăiam și adunam zile negre și nopți fără lună la o cunună de eșecuri pe care o numeam «viață»", sau, altfel spus, cînd căuta să-și însușească „alfabetul misterului și geometria cunoașterii de sine..."

Sub forma unor scrisori expediate, de la Polul Nord, unei ființe rămase „în lumea cea proscrisă", poetul, retras aparent în singurătatea sa (se poate citi și în turnul său de fildeș), însă prezent în cotidian, cu toate antenele îndreptate spre ceea ce se întîmplă în jur, prezintă o întreagă paletă de trăiri, trecute și prezente, deși uneori, sub imperiul „odei" eminesciene, îi scapă frînturi

din versurile acestuia („nu credeam că aș putea..."; „muntelui de singurătăți"; „în zadar brațele-mi...") la fel procedînd și cînd subliniază senzația de frig, la propriu și la figurat, în stilul locuinței lacustre bacoviene, nefiind zgîrcit cu imaginile decupate din imensul continent alb.

Indiferent din ce perspectivă privim textele din această carte, vom constata că poezia lui Mihai Merticaru, în sensul abordării celui mai nobil sentiment ce caracterizează ființa umană – iubirea – , sentiment văzut acum din perspectiva individului ajuns, mai întîi, „la jumătatea capătului pămîntului", apoi, „la trei sferturi distanță" de același reper, și care va constata că iubita este „axa pămîntului", este o poezie de maturitate, elaborată îndelung, folosind, cu pricepere și cu măsură, instrumentele poeziei moderne și post moderne, dar și figurile de stil absolut inedite și inspirate, distribuite cu măsură în canavaua textului poetic, în ciuda faptului că nici acum nu scapă (sau nu vrea să scape?!) de obsesiile sale din volumele publicate în anii următori debutului (v. frecventa folosire, și acum, a unor sintagme precum „catedrala de azur" – mărcă a poeziei sale) și chiar a elementelor specifice prozodiei clasice (mai ales rima).

Cartea lui Mihai Merticaru, care, de fapt, este alcătuită dintr-un singur poem structurat în șaizeci de cînturi, poate fi citită și într-o altă cheie, aceea a refugiului imaginar al poetului din lumea în care „pămîntul îți fuge de sub picioare", în cea imaculată, la propriu și la figurat, unde „...munții de gheață / și astrele își orînduiesc ritmul / după respirația și pulsul inimii tale...", în acest univers unde „nimic nu-i este interzis" și unde intenționează să se îmbăieze „zilnic în apele lustrale" pentru purificare.

Universul poemelor este unul din „vecinătatea apocalipsei", alcătuit din „lumină și întuneric, flăcări și fulgere, / amintiri și visuri, liniște și indiferență, /coșmaruri și ecouri, umbre și cruci, / împărăție de gheață delirantă, «soră cu pustia»." Și mai face o surprinzătoare apreciere. „La Polul Nord al singurătății mele" viața este atît de dură încît e de părere că „Ovidiu la Tomis se alinta". Toate acestea nu vor putea fi sesizate dacă nu vom avea în vedere că poezia pe care o discutăm acum este una de atitudine socială a poetului care a suferit ca noi toți „mocirla unui veac sodomizat..." De-abia retras în liniștea „universului alb" el este în stare „să descifrez cu ușurință / direcția acvilonului turbat, / dar și violetul ametitor al pietrei / de ametist din orice privire, / melancolia pămîntului bătucit de tristețe..." Poetul, ajuns la „vîrsta de aur", se consideră „stăpînul absolut al singurătății mele", un portdrapel al tuturor celor care locuiesc în „toate pustiurile de pe pămînt / din aer și / din suflete" și mărturisește: „scriu ca să mă eliberez de un pustiu".

Mai consemnăm o evadare din „imperiul cetii", o eliberare de toate himerele cu care și-a „intersectat pașii", o lepădare de cele „șapte rînduri de piei tăbăcite", dar surprinzîndu-l „pe Dumnezeu într-un simultan / de operații pe cordul mai / multor indivizi, cărora le / scotea inima din piept și le / punea în loc o piatră de rîu bine șlefuită / le scotea apoi creierul și-l / înlocuia cu un CD."

Putem considera că această carte este spovedania autorului în fața duhovnicului suprem – cititorul. Nimic nu-i scapă. Cu gîndul străbate dimensiuni incomensurabile în spațiu și timp, de la „începuturi / cînd încă nu se rostise cuvîntul / și nimic nu era scris", la prezent („...o banchiză / în derivă / în plină tranziție românească / și fără sfîrșit."), scrutînd „cîndva-ul incert al viitorimii".

Poetul ține să precizeze, cultul deosebit pe care îl are față de cuvînt, alcătuind sintagme și enunțuri care se rețin: „în coliba mea de cuvinte și de gheață"; „cuvintele, lupi înfometați ai iernii geroase / amușină beregata însîngerată a îndoielii"; „atotputernice și sfinte cuvinte!...", considerîndu-se „un risipitor de sentimente".

În încheiere Mihai Merticaru precizează că „nimic n-a fost în zadar", și afirmă optimist: „...de-aici voi pleca mai departe, / tot mai departe, în altă poveste, / și voi fi peste tot / și nicăieri...", ultimele patru cînturi constituindu-se într-un veritabil cîntec de lebădă, înainte de „despărțirea de umbră", și lăsînd cititorului un post-scriptum, care nu era absolut necesar în economia cărții.

Cel mai iubit dintre apostoli

(urmare din pag. 1)

Iubea tot ce-i frumos: cărțile, pe care le citea ca un profesor de română, florile, poezia... Se simțea în largul lui în lumea actorilor TT, în mijlocul pictorilor de la atelier, în universul scriitorilor nemțeni, a oamenilor de știință, sau al muzicienilor Liceului de Artă „Victor Brauner", al cărui titular a fost ani de zile.

Era pentru mine o lecție de patriotism, cum rar mi-a fost dat să văd: îi certa necruțător pe cei care erau nevoiți să plece de la catedră, mînați de urgente nevoi financiare ale familiilor lor, fiind convins că nici un intelectual din școală n-ar trebui să slujească „mediocrii străinătăților", și de aceea sărea ca ars atunci cînd cineva din „stăpînire" îndrăznea să-i umilească vreun coleg din cancelarii.

Era onest, era justițiar, era Unic!

Cînd intra într-o încăpere, ne saluta cu brațele larg deschise, ca niște aripi de șoim și cu gura pînă la urechi spunea: „Vă pup pe toți și vă iubesc!", și, ca la un semnal, toată lumea zîmbea, ca și cum ar fi venit... Floriile.

Pe toate le ierta, în afară de trei: prostia, ipocrizia și meschinăria, pentru că el pe toate le putea face, pe față și la vedere, fără să mintă și fără să fure, pentru că nu se temea de nimic și trăia fiecare clipă într-un mod autentic, fiind „curat cu inima".

Zăpăcit și șugubăț, era mîndru de mintea lui, ca orice berbec veritabil, care își adăpostește acolo toată averea lui și de aceea se distra copios atunci cînd îi spuneam: „Florinel, capul tău este o adevărată instituție!"

Din punct de vedere vestimentar, era un adevărat specimen; nimănui nu-i putea sta bine cu ceea ce lui i se potrivea. Rafinat, rasat, creativ... purta la fel de nobil Sumanul de la Revoluția din decembrie 1989, pe care n-a putut-o rata ca lider, pînă la celebrele-i bijuterii din argint masiv, asortate fără ostentație la coafura și ținuta tinerească de blue-jeans, proprie generației „flower-power".

Era un paradox viu: un aristocrat în slujba proletariatului!

Credea într-un mod profund în Dumnezeu. S-a spovedit la marele Părinte Ilie Cleopa și la Părintele Iustin Pîrvu și s-a recules în Mînăstirea Frăsinei, în chilia prietenului său, actorul Dragoș Pîslaru, ajuns după mineriade, un mare rugător al României. Dintre argumentele

Preafericitului Augustin, două îi plăceau în mod deosebit - „Dacă nu crezi, nu vei înțelege!" și mai ales „Iubește și fă ce vrei!" - și de aceea simt că traseul lui astral este unul de lumină...

Era sincer ca o lacrimă, curajos ca un teuton, liber ca o aripă. Era Florin al nostru, Bun al întregului popor școlar..., era ca o „Lecție deschisă".

Copiii și familia erau totul pentru el: n-avea fată și ginere, avea fata - Irina - axisul sufletului lui, mare cît o lume și un băiat, băiatul lui, Cătălin, „om de pus la toată rana"; cît despre Elena, declara pretutindeni: „nevasta mea e deșteaptă și bună de pupat... dimineața, la prînz și sara."

Avea vocația dăruirii și a prieteniei și era convins că oamenii fac lucrurile și nu invers, iar pentru el, banii erau simple lucruri.

Profesorul Florin Florescu a fost cel mai generos om pe care l-am cunoscut vreodată și singurul care avea puterea să spună oricui, cu o inocență de invidiat: „Mamă, tată, atunci am greșit, iartă-mă!" Și nu aveai cum să te superi pe el, nici măcar atunci cînd te „tăia", pentru că avea întotdeauna la îndemînă „patru șeptari și un as de treflă", grație înzestrării proprii, dăruită cu generozitate de bunul Dumnezeu.

La o întîlnire de suflet cu prietenii, a mai născut o idee: „ce-ar fi să facem noi o revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, finanțată de Sindicat, pe care s-o numim tot „Apostolul". Părea o utopie, dar visul lui a devenit realitate, așa încît ea există, și în noiembrie a.c. a împlinit 75 de ani de la naștere (1934), iar în martie 2009 - 10 ani de la Re-naștere (Seria nouă). Ce dovadă mai mare că a fost și un iubitor de tradiție a dăscălimii românești ne mai trebuie? El însuși era venit dintr-o familie de mari învățători: D-na învățătoare Margareta (mama lui) și d-l Director Neculai Pîrloagă (unchiul). De aceea, în spirit „florentin", el va rămîne, în sufletul nostru, un fel de „Apostol", poate cel mai iubit dintre cei contemporani.

Atunci cînd l-am vizitat pentru ultima oară, în Salonul 6 al et. I - ORL – din Spitalul Județean Neamț, stătea cuminte, resemnat, cu ochelarii pe nas și scria ca un școlar conștiincios o scrisoare către colegii lui din Consiliul Național Sindical; îi venise vremea să se odihnească, să șadă și să scrie și avea aerul unui om împăcat și înțelept, căruia nu-i mai venea să zburde. Cu distincție și cu mare demnitate, m-a salutat din ușă, cu mult drag, și atunci am auzit ce-a gîndit: „Mergi cu bine și nu te teme...Dumnezău e mare..., comunismu-i departe!"

CUVINTELE DIN URMĂ

(urmare din pag. 1)

Preotul invită asistența la reculegere, reamintind de minunea învierii lui Lazăr, frigul s-a întețit, urcă de la picioare și crește nerăbdarea, dar mai sunt vorbe de spus despre cel întins pe masă. Mulți spun că l-au cunoscut, l-au apreciat și - ei bine -, chiar l-au iubit. Pentru mulți a făcut binele cu o detașare aristocratică, fără să aștepte vreo răsplată, ba chiar plătind tot el și adălmașul.

Unii chiar simt nevoia să spună, să recunoască, să mărturisească acest adevăr, altfel ar avea ceva pe conștiință.

Cel plecat, însă este, de acum, complet imun la osanalele pe care, în fond, le rostim mai curînd pentru noi, cei rămași, dar așa-i uzanța : De mortibus nisi bene.

Învești mîntat, ca o mumie faraonică, în straturi-straturi de cuvinte, trupul răposatului este un palimpsest. Începe cu sfîrșitul: Dumnezeu să-l odihnească!

La moartea lui Florin Florescu a căzut o ultimă stea.
Cea a generoșilor. După aceea s-a făcut mai frig.
Restul e tăcere.

Profesorul mentor, o necesitate a sistemului actual de învățămînt

Formarea cadrelor didactice de cea mai buna calitate, în vederea instruirii și educării noilor generații, a devenit ținta politicilor educaționale în toate țările europene. A asimila știința și arta predării, a activității educaționale este tocmai ceea ce confera identitatea profesională a celui ce se pregătește pentru o adevărată carieră didactică.

În actualul context în care durata studiilor universitare s-a redus și, implicit au fost reduse și orele de practică pedagogică, consider că se impune introducerea mentoratului, acea perioadă în care studenții și profesorii debutanți să-și însușească informațiile necesare și să-și dezvolte abilitățile pentru a profesa.

Mentorul este cadrul didactic de specialitate dintr–o unitate școlară care are responsabilitatea de a conduce și coordona practica pedagogică a studenților, sau inserția profesorilor debutanți prin intermediul căreia aceștia aplică noțiunile și cunoștințele de metodică a predării disciplinei dobîndite în facultate și învață să predea.

Mentorul organizează lecții demonstrative și ore de predare pentru studenții practicanți și cadrele didactice debutante, încadrînd practica pedagogică a acestora în sistemul concret de desfășurare a procesului de învățămînt și totodată le oferă acestora posibilitatea de a-și însuși tehnici, metode și procedee didactice cît mai variate. El are rolul de a-i ajuta pe practicanți să analizeze obiectiv procesul predării proprii sau a altor profesori și trebuie să stabilească scopuri realiste și precise ale activității didactice, care să conducă la îmbunătățirea calitativă a acesteia. Profesorul mentor oferă practicanților un feed–back rapid și eficient pentru dezvoltarea lor profesională.

Mentorul are datoria de a colabora cu profesorul metodist din facultate, acesta din urmă oferindu-i sprijin complementar. Totodată, mentorul ajută și colaborează cu ceilalți profesori mentori din cadrul comisiei metodice, în activitatea pe care o desfășoară cu studenții practicanți.

Rolul mentorului este de a identifica și valorifica atuurile discipolilor impulsionîndu-le autodezvoltarea profesională și vizează reducerea punctelor slabe. Pentru viitoarele cadre didactice, faptul că se pot forma alături de un profesionist în domeniu constituie un avantaj substanțial.

Mentorul are responsabilitatea întocmirii fișelor de evaluare și a acordării unei note pentru activitatea didactică a studenților practicanți, atrage practicanții și în activitățile din afara clasei (serbări sau spectacole școlare, cercuri pedagogice, ședințe și consultații cu părinții etc. Într-un cuvînt îi pregătește pentru tot ceea ce înseamnă munca educativă și formarea tinerelor vlăstare).

Satisfacția majoră a muncii mentorului este de a da discipoli foarte buni, pentru că, în general, mentorilor le place să ofere tot ceea ce au învățat și și-au asimilat pe parcursul carierei.

Drd. Mihai FLOROAIA

RAFAIL NOICA SAU CELĂLALT NOICA

Într-o lume mercantilă, în care relațiile interpersonale sunt de genul troc, iar căutările se rezumă la multiplicarea profitului sau soluții pompieristice anticriză, mergînd pelerin obosit, pe cărări de munte, în căutarea tăcerii dătătoare de sensuri, poți avea bucuria unică a întîlnirii pe Cale cu anahoretul Rafail Noica, pe numele său de mirean Răzvan Noica.

Așa cum afirmă, el și tatăl său, Constantin Noica, sunt, fiecare pe un drum propriu, maluri de o parte și de alta a aceluiași rîu, rîu care are aceeași origine și aceeași finalitate. De fapt, cele două maluri ale rîului sunt căutarea filozofică și căutarea teologică, două modalități de cunoaștere a divinității și, implicit, a omului ca imago dei. Așadar, devenirea întru ființă a lui Constantin Noica este redimensionată, din perspectivă teologică, de către fiul său, Rafail Noica.

Născut în anul 1942, la 13 ani, Rafail pleacă cu mama sa, englezoaică, și cu sora sa în Anglia. Întîlnirea cu Părintele Sofronie, mare duhovnic al Mănăstirii Essex, îi schimbă total viața. În 1961, revine, după numeroase peregrinări religioase, la ortodoxie. În anul 1965 este tuns în monahism și Răzvan Noica devine Rafail Noica, anahoretul ca fascinează prin profunzimea gîndirii sale. Ucenic al părintelui Șofronie, iar acesta, la rîndul său, al Sfîntului Siluan Athonitul, Rafail Noica simte, ca și tatăl său, că are un mesaj pentru Romania și, de aceea, se întoarce în țară în 1993, trăind în sihăstrie, în Munții Apuseni.

Coboară din cînd în cînd pentru a transmite sufletului românesc frînturi de înțelepciune din gîndurile și experiența sa în cadrul numeroaselor conferințe, precum și în contextul a două lucrări: Gînduri și Cultura Duhului.

Sfîntul Siluan Athonitul, bunicul său spiritual, este cel căruia i se revelează Hristos, în agonia căutărilor sale, spunîndu-i: „Ține-ți mintea în iad și nu deznădăjdui",

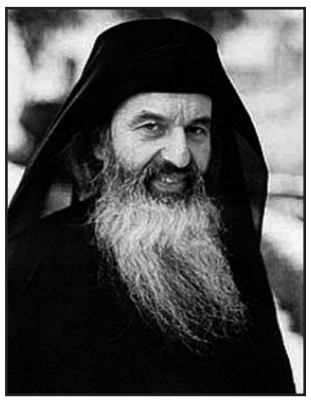

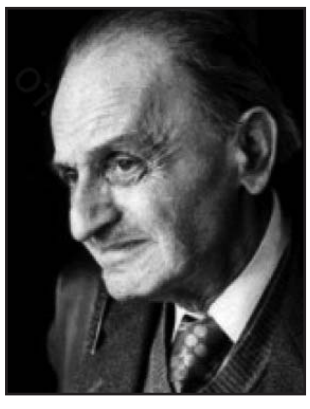

mesaj adresat, prin el, lumii contemporane ce se confruntă cu experiența locuirii în iad. Chiar și în acest iad, dacă ai experiența reală a întîlnirii cu Hristos, ai șansa să te mîntuiești. Cum? Imitînd modelul hristic prin iubirea întregii creații- implicit a celor ce nu ne iubesc- și prin smerenie.

Format pe aceeași filieră creștină puternică, după peregrinări prin alte contexte religioase (anglicanism, Biserica Penticostală, congregaționism), Rafail Noica ne propune redescoperirea frumuseții creștinismului. Chiar dacă ne-am alienat de ceea ce este esențial propriu naturii noastre, în acest iad în care suntem bombardați cu informații, îndoieli, avem- consideră Rafail Noica- posibilitatea redescoperirii noastre printr-o întîlnire autentică cu Dumnezeu nu doar în biserică, ci și în liturghia de după liturghie, în fiecare moment al existenței noastre trăit ca act liturgic, ca act al întîlnirii permanente cu Dăruitorul ce ne oferă Darul suprem, pe Sine în Jertfa sa continuă. Smerenia lui Hristos- afirmă el- este o altă virtute pe care trebuie să o dobîndim: Lasă-i pe oameni să facă ce vor din tine, dar tu nu ai dreptul să faci ce vrei din ei. Așadar, cel ce se coboară pe sine se va mări și cel ce se mărește pe sine se va coborî- un mesaj paradoxal într-o lume în care ești educat să domini, să ai voință de putere, dar acesta este creștinismul, renunțare la dorințele egoiste, moartea omului vechi robit de patimi și nașterea omului nou, căci bobul de grîu, dacă nu moare, nu poate da roade.

Un alt aspect paradoxal, evocat de Rafail Noica, este redescoperirea Logosului, a puterii cuvîntului, precum și a tăcerii. Toți aruncăm cuvinte, etichetăm, vorbim mereu, creăm prin cuvinte goale lumi lipsite de realitate și uităm că prin Cuvînt a fost creat totul. De aceea, trebuie să redescoperim taina căutării Creatorului în tăcere și, prin cuvîntul rostit, să zidim pentru a crea lumi autentice.

Suntem chemați, prin mesajul lui Rafail Noica, să ne reîntoarcem la dialogul iubirii dintre creație și creator, căci căderea omului a fost determinată tocmai de frîngerea dialogului iubirii.

Prof. Mirela URDĂ

Text preluat din Anotimpuri, octombrie- decembrie 2009

OAMENI CARE AU FOST

Olimpia Teodoru-Oltea – *o viață dăruită școlii* (IV)

Începînd cu acest număr al revistei, vom publica parte din amintirile Olimpiei Teodoru-Oltea, cele pe care le socotim de larg interes pentru cititori. Am făcut demersuri și ne aflăm pe calea cea bună pentru a intra în posesia scrierilor literare – proză și poezie – de care autoarea amintește în aceste însemnări, pentru o eventuală recenzare (sau reublicare?). Veți descoperi că tot ce va fi încredințat tiparului în continuare înseamnă veritabile pagini de literatură.
Facem precizarea că nu s-a intervenit cu nimic în textul original, unele omiteri fiind marcate prin puncte între paranteze. Singurele îndreptări făcute de noi sunt cu totul nesemnificative și țin de aducerea textului la actualele semne de punctuație, ortografie și forme fonetice ale cuvintelor.

Constantin CUCU

(continuare din nr. 120)

Octavian Goga. Cea din urmă convorbire cu vulcanicul poet

Înaintea războiului mondial, din 1916. Țara fierbea. Cîrmuitorii socoteau înțelept ca România s-aștepte momentul potrivit intrării în război, cu arma la picior. Poporul se temea că, o prea lungă neutralitate n-ar fi dus la făurirea Ardealului național.

Nicolae Filipescu, Tache Ionescu, Delavrancea, preot Vasile Lucaci, Octavian Goga, vulcanizau atmosfera.

La Teatrul Național din București – pentru a nu știu cîta oară – se juca „Domnul notar", de Octavian Goga, piesă tendențioasă, cu caracter național.

Capitala sărbători pe marele poet – autorul – printr-un banchet, la Hotelul „Bulevard".

Poeți, scriitori, profesori, medici, avocați – toată intelectualitatea Bucureștilor adunată în jurul dinamicului cîntăreț.

Discursuri, toasturi și, printre ele, cuvîntul mi se dă și mie:

– „Ocatvian Goga este un preot al artei! În ritmul lui, tremură versul obosit al tuturor suferințelor noastre, al nădejdilor noastre! Dincolo și dincoace de Carpați, cîntecele lui – cu ale lui Alecsandri – răsună ca trîmbița de război, mobilizînd întreaga suflare românească, pe același front, pentru același ideal: unitatea

națională".

Încheiasem scurta cuvîntare, ciocnind paharul cu vecinii de masă, cînd, văd înainte-mi, pe sărbătoritul poet cu mîinile pline de flori; în ochii lui, mari și limpezi, c-un strop din adîncul cerului albastru, licărea bucuria, nu pentru cuvintele rostie, ci pentru flacăra patriotismului lor. Foarte mișcat, îmi mulțumește și-mi încarcă brațele c-un snop de crini albi.

Întreb dacă a primit niște lucrări proprii, ce-i trimisesem în temnița din Seghedin?

Mă privește lung, poetul, și-mi răspunde, mirat:

– „Au avut grijă, Ungurii, s-alunge rîndunica ce-mi ciripea la fereastră de țara-mi românească!"

Zbucni, apoi, războiul. La Alba Iulia, 1918, România mare fu înfăptuită! Făurită prin vitejia ostașului, prin patriotismul cîrmuitorilor, prin măreața jertfă de sînge, a lealului Ferdinand I, prin ajutorul Marilor Aliați, prin pana scriitorilor și prin vulcanicul Goga.

Frontul de arme făcu loc frontului cultural – economic. Neprihănitul alb al surorilor de „Crucea Roșie" învesti hlamida apostolatului.

Aveam sacra misiune de a contribui la unificarea limbii și sufletului neamului.

Abia trecusem Carpații – ocupînd catedra de limba și literatura română într-un oraș din Banat – cînd fui rechemată în Moldova, pentru un proces de milioane, deschis prin moartea unei rude.

Procesul, greu și de lungă durată, cerea un concediu de două luni.

Alerg la București. Cabinetul demisionase. Din fericire, Octavian Goga mai gira cîteva ore Ministerul școalelor.

Tînărul șef de cabinet – fiul celor doi distinși scriitori Hodoș – mă introduce la ministru.

– „Și ce veți face cu milioanele? mă întreabă ministrul, cu ochii lui calzi, vii și albaștri, ca două cicoare de cîmp.

– Școala, biserica, studentul, orfanul, săracul se vor bucura!

– Eu însă nu mai sunt ministru; nu am căderea de a vă încuviința concediul !?

– Dar ieri, erați! Încuviințîndu-mi concediul de ieri, pierd două zile și cîștig două luni!

- Să v-ajute Dumnezeu, să cîștigați milioanele, zice, zîmbind; semnează cererea și adaugă: Nu uitați promisiunea: școala și biserica".

După război. Viața, schimbată cu totul. Învrăjbirea nenorocită a polticianismului, spiritul regionalist, prea pronunțat, iscaseră o umbră trecătoare în raporturile dintre frații români.

De pe piscul vizionarului său naționalism, Ocatvian Goga nu era nici Rășinean, nici Transilvănean, ci Român.

În conferința ce-l adusese la Lugoj, vorbi ca Român, ca un înflăcărat Bărbat de stat, ca un Apostol! Vădia cum cele două mari înrîuriri: germană, dincolo de Carpați, franceză, dincoace,s-au îmbinat armonios în caracterul nostru național. Vădia suferințele și titlurile de noblețe ale Vechiului Regat: „Țara Veche! Român din Țara Veche, nu <<Regățean>>!"

Lumină spiritele; electriză sufletele; unifică inimile.

Conducîndu-l la gară și oferindu-i un volum de poezii, cu un titlu bănățean – ce tocmai tipărisem – își amintește de proces și mă întrebă: „ - Ceați făcut cu milioanele?" „ - Am rămas săracă. Alții, cu mai puține drepturi, au intrat în stăpînirea lor! De-ași fi găsit și la cei ce ne-au judecat spiritul de dreptate și lărgimea de suflet a(le) Ministrului meu de atunci, astăzi ași fi avută!" „ - Sunteți bogată și așa! La catedra unde și Dv plămădiți sufletul țării de mîine – și cu floricele acestea culese, cum văd, pe plaiurile Banatului, arătînd spre volumul ce-i dăruisem – credeți-mă, sunteți bogată! Și folosiți mai mult țării cu sărăcia de care vă plîngeți, decît cu averea care v-ar fi îndepărtat de la nobila misiune ce îndepliniți!"

Suindu-se în tren, îmi stînse călduros mîna și un strop din cerul albastru al ochilor lui, limpezi și adînci, picură în sufletul meu.

Într-un Aprilie – sunt cîțiva ani de atunci – la Academie.

Încă odată – și pentru cea din urmă oară – vocea lui, de profet, răsuna sub bolta acestui templu al gîndirii și simțirii românești. Încă odată, oratorul și bărbatul de Stat împlotășau pe cîntăreț!

–„Ne-ar mustra umbrele acestor mari înaintași, de n-am vorbi așa cum se cuvine să simtă și să vorbească un Român". Rostea, arătînd spre chipurile unui Alecsandri, Eminescu și ale celorlalți nemuritori de pe pereții galeriei.

Nu bănia că, numai peste puține zile – depus, la Ateneu, în sicriu, și înmormîntat la Ciucea – și chipul lui avea să se așeze în Pantheonul iluștrilor săi înaintași!

Înainte de a-și fi început discursul – în această ultimă ședință a sa – Octavian Goga, dînd Dnei Veturia Goga o fotografie, în culori, a lui Andrei Mureșanu, zicea: „E cea din urmă, se spune!"

Stranie coincidență! Pe cînd el vorbea, era filmat de fotografii din sală. E cea din urmă copie a trubadurului de la Rășinari.

Fotografia, luată în această ultimă a sa ședință academică, e cea din urmă fotografie a lui Octavian Goga!

(Mrea Agapia, 1958, Dec.)

ZILELE ION CREANGĂ

În perioada 11-13 decembrie, au avut loc, la Humulești, Zilele Ion Creangă. În prima zi s-au evidențiat mai multe manifestări. La casa de Cultură din Tîrgu Neamț a fost un spectacol susținut de elevii școlilor din localitate. De asemenea, a avut loc un concurs de literatură-proză spontană, „Sub căciula lui Dănilă Prepeleac" și un simpozion interdisciplinar, „Hieroglifele realității în opera lui Ion Creangă". Tot vineri, au fost lansate și două cărți ale conf. univ. dr. Cristina Emanuela Dascălu.

Ziua de 12 decembrie a fost una plină. A început cu o slujbă de pomenire a scriitorului și a rudelor sale, urmată de un spectacol de colinde susținut de corala fundației „Ion Creangă". „Radio internațional Ion Creangă" și „Lumea lui Creangă sub penelul copiilor" au fost două concursuri de mare succes printre copii și părinți. Seara a fost organizat spectacolul „Prietenilă", cu participarea copiilor de la școlile din Tîrgu Neamț, la final fiind acordate și diplomele și premiile cîștigătorilor concursurilor de peste zi.

Pe 13 decembrie, de dimineața și pînă după-amiaza, a avut loc un pelerinaj „Pe urmele lui Ion Creangă" pe traseul Tîrgu Neamț - Pipirig - Broșteni - Tîrgu Neamț.

Manifestările au fost organizate de Consiliul Județean, Primăria și Consiliul Local Tîrgu Neamț, Complexul Muzeal Județean, Fundația Culturală „Ion Creangă" și Fundația Cultural Științifică „Constantin Matasă". ***(M. GHEGHICI)***

ALERGIA LA CULTURĂ

De pe vremea cînd eram pionieri am fost învățați să credem că cine are carte, are parte. Problema este că nimeni nu ne avizase despre ce parte ar fi vorba, și cît de mare ar fi trebuit să fie ea. Naivi, cum ne-a făcut Bunul Dumnezeu, am luat-o de bună , fără să băgăm de seamă un fenomen ciudat : cu cît aveam mai multă carte, cu atît aveam mai puțină parte ...

Bine că au trecut timpurile acelea, azi trăim o nouă epocă, în care competența hotărăște ierarhiile socio-profesionale. O spun toți oamenii politici, o confirmă legile statului de drept !

Drept este că timpul a trecut, numai că de schimbat nu s-a schimbat nimic, prin părțile esențiale...

Cui nu-i vine-a crede, să aibă puțintică răbdare.

Deceniile de dictatură a clasei muncitoare ne-au arătat că societatea eticii și „etichității" nu îndrăgea omul cu carte, decît dacă aceasta nu trecea de piciorul broaștei, fiindcă altfel, individul devenea INTELECTUAL. Prin urmare, se transforma într-un inamic al egalitarismului, deci, al comunismului. Intelectualul gîndește prea mult și deoarece gîndește, are idei. Spre exemplu, omului nostru nu-i convin obsecviența umilă a capului plecat ca să nu-l taie sabia, lingușitoria servilă, delațiunea vînzării pe 30 de arginți. El refuză orice apologetică a puterii, orice osana tămîiată cu ipocrizii, orice viclenie hoțească. In același timp, acest om are prostul obicei de a crede în valorile demnității personale și libertății sociale.

Nici nu mai încape vorbă că, între interesele comunismului și intelectualitatea ca fenomen, ca prezență socială, există o incompatibilitate fundamentală. Sistemul nu se putea, totuși, lipsi de intelectuali, oricît de țărănesc-muncitorească era orînduirea visată de Marx, Engels și Lenin. Așa că s-au creat la ordin noi structuri ideologizante, cu rol de îndoctrinare, de înregimentare, care s-au numit „proletcultism". Noi instituții, producătoare de proletcultură și de intelectuali pe măsura ei nu au întîrziat : Școlile Interjudețene de Partid, Cabinetele Județene de propagandă, transformate apoi în Cabinete de Informare și Documentare, ba chiar și o academie, paralelă celei adevărate, numită Academia „Ștefan Gheorghiu".

Mii și mii de noi intelectuali s-au produs în programul prin ceea ce s-au numit Universități Muncitorești. Noua cultură, a proletariatului, promova realismul socialist care trebuia să înfățișeze lumii gîndurile și faptele noii clase conducătoare a societății, proiectele revoluționare, pe care idealurile decadente ale fostelor clase conducătoare le submina.

Performanța intelectuală, chiar excelența, erau privite cu o vigilentă suspiciune, căci PCR-ului nu-i păsa de așa ceva. Cea mai înaltă virtute era atașamentul față de cauza partidului-stat. Prin atașament se înțelege respectarea oarbă a ierarhiei, adică servilismul slugarnic, denumit disciplină de partid : cine nu este cu noi, este împotriva noastră ! Omul cu carte, specialistul, expertul nu făcea doi bani. Dacă Tovarășul a spus că-i albă, albă era ! Ideea era clară: Partidul nu greșește niciodată, căci el întruchipează voința maselor, care i-a încredințat soarta națiunii. Un principiu sacrosanct, mult drag tovarășului Stalin : cadrele hotărăsc ! Ce, dacă realitatea arată tocmai viceversa? Totul este posibil dacă vrea Partidul. Omul politic nu trebuie să se priceapă la nimic, el trebuie să execute, să realizeze linia Partidului, adică să apere interesele acestuia chiar împotriva necesității obiective. Pînă unde? Pînă-n pînzele albe și mult mai departe, căci după noi nu mai este nimic decît ...potopul.

Alergia la cultură este o boală care s-a transmis, după balamucul decembrist, noului sistem, care nu dispunea de oameni noi ci de parveniți abili, descendenți sau acoliți ai nomenclaturii, grăbită să se consolideze economic.

Omul de cultură este la fel de înstrăinat, prost remunerat, transformat în ținta batjocurii publice. Cadrele didactice destabilizează economia cu pretențiile lor salariale, medicii sunt niște impostori care iau șperț, magistrații fac blaturi, ceilalți bugetari nu sunt decît un balast pentru bietul Stat cu venituri anemice. Diplomele se vînd la metru ster, la concurență cu permisele de conducere auto, rotația cadrelor pe funcții a devenit principiu, spiritul îmbogățirii din mers naște noi ierarhii, din vîrful cărora agramații candidează cu nerușinare, iar competența își dă duhul sub cizma de fier a Partidului majoritar, care pilotează fără să aibă habar încotro se îndreaptă.

Oricum, nimeni nu va da socoteală cuiva.

În micuța noastră democrație s-au schimbat numai culorile. Nu prea se mai poartă roșul.

Prof. dr. D.D. URSACHE

BIOGRAFII PARALELE

●MARTOR AL EPOPEII BICAZULUI

Eram elev al Școlii Normale Gheorghe Asachi și în primul pătrar (anul școlar avea patru pătrare) al anului școlar 1949-1950 profesorul nostru de geografie, Rițu Popovici, ne aduce vestea că în data de 13 noiembrie 1950, Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române a hotărît: „Construirea pe rîul Bistrița, în regiunea Bicaz, a unui baraj pentru crearea unui lac de acumulare cu o capacitate de circa 1.200.000.000 metri cubi apă, care să asigure compensarea debitelor rîului între anii secetoși și ploioși.

Construirea unei centrale hidroelectrice pe Bistrița, la Stejaru, cu o putere de 210 000 kw și cu o producție aproximativ 430 000 000 kwh anual.

Realizarea acestei hidrocentrale a fost visul din tinerețe al cunoscutului inginer român Dumitru Leonida de a pune în practică proiectul său de folosire a energiei apelor Bistriței.”

Construcția epopeii Bicazului a început în anul 1950 și s-a finalizat la finele anului 1960.

În locul unui sat cu 450 de familii s-a ridicat orașul Bicaz.

Localnicii și-au schimbat ocupațiile, locurile de muncă, învățînd noi meserii.

La muncile cele mai grele (în batardou, la tunel intrare, tunel ieșire și la excavații) erau puși să lucreze deținuții politici, fii de chiaburi și intelectuali. Acești tineri făceau stagiul militar la muncă (unități speciale denumite T.R.L) tradus, „tîrnăcop, roabă, lopată”. Mulți din acești tineri și deținuți politici s-au îmbolnăvit, unii stingîndu-se din viață din cauza regimului greu de muncă și slabei alimentații (subnutriției). Pentru mine, Bicazul a devenit o problemă (o obsesie) și iată de ce:

Prima dată mi s-a oferit ca loc de muncă Bicazul de fostul meu profesor de matematică, căruia îi port și acum o stimă și un respect deosebit, Grigore Capșa.

În situația în care ne prindea cu lecțiile neînvățate ne trimitea la muncă, „la săpătoarea” din Bicaz. Așa numea profesorul marele șantier deschis cu ocazia construcției barajului.

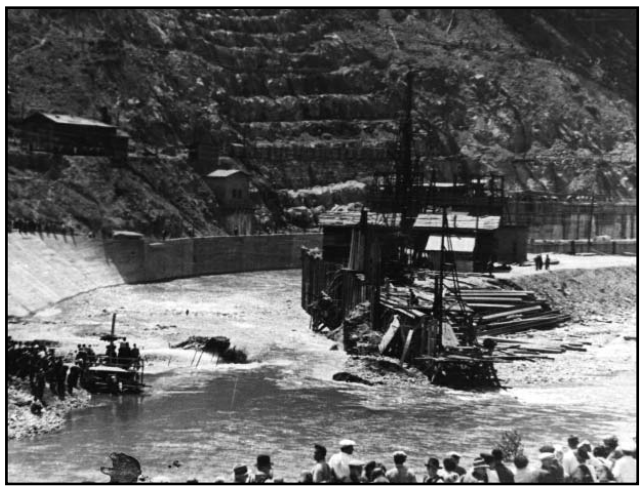

În mod deosebit se supăra cînd nu făceam lecțiile bune la practica pedagogică.

Lecțiile de practică aveau mai multe părți componente care se numeau și verigele lecției. Una din verigi era politizarea lecției. Unul din colegi (ca să nu zic eu) și-a adus aminte de această verigă tocmai cînd preda tabla înmulțirii cu 2 și spune:

-Copii, 2x2=4 așa cum ne învață și a spus marele STALIN

Profesorul se enervează și spune: „Lăsați pe marele STALIN în pace și faceți lecții de calitate că de nu rămîneți toți repetenți și plecați la muncă, la „săpătoarea” de la Bicaz.

Profesorul Grigore Capșa și-a lăsat fiul său repetent din motive de lene.

În anul școlar IV (1952-1953) la recrutare, un ofițer, membru din comisie, îmi propune să merg la Școala de Ofițeri de Securitate. Neavînd origine socială prea sănătoasă, tata era socotit țăran înstărit, am refuzat. Comisia s-a infuriat și m-a repartizat la detașamentele de muncă de la Bicaz pentru a-mi face stagiul militar la T.R.L. Întorcîndu-mă la internatul școlii mă întîlnesc cu directorul școlii, un om și profesor deosebit, Mircea Dan și cu profesorul de matematică, Grigore Capșa.

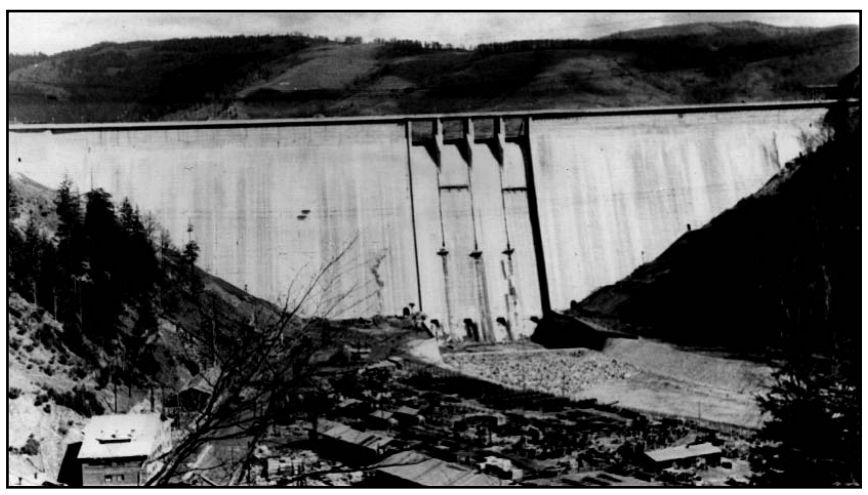

Le explic situația de la comisia de recrutare, iar dumnealor mă încurajează spunîndu-mi: „Întrucît ești un elev bun, în special la matematică, străduiește-te să termini anul școlar cu medii bune, că noi te vom propune să mergi la facultate”.

Am primit repartiția pentru învățămîntul superior, iar în urma examenului de admitere, am fost admis la Facultatea de Matematică Fizică a Universității Alexandru Ioan Cuza din Iași. Urmînd cursurile facultății la zi în perioada anilor 1953- 1957 la absolvire am fost repartizat la dispoziția Regiunii Bacău.

La repartiție am fost dat la Raionul Piatra Neamț, care m-a trimis taman la Școala Medie Bicaz.

La data de 1 septembrie 1957 am început meseria de apostolat ca profesor de matematică și fizică la Bicaz, de data aceasta pe adevăratele.

Am fost primit cu multă căldură de conducerea școlii, de colegele și colegii mei, cărora le datorez foarte mult.

În mijlocul acestui colectiv am avut multe succese dar și neîmpliniri.

În această perioadă am învățat multe lucruri bune, dar și unele rele.

Am cunoscut în acea perioadă viața de șantier, viața deținuților politici și am făcut cu elevii multe vizite, fotografii, cînd la baraj, cînd la tunelul de intrare, cînd la tunelul de ieșire.

În urma unei vizite făcute cu elevii la care eram diriginte la viitoarea platformă Săvinești, mi s-a propus să vin la Piatra Neamț pentru a construi o nouă școală unde să învețe copiii muncitorilor care lucrau pe noua platformă a șantierului Săvinești.

Începînd cu anul școlar 1961-1962 am început construcția noii școli („Școala Nr. 3” din municipiul Piatra Neamț) și care a fost dată în folosință în 1964.

Din anul 1961 și pînă în anul 1997 am funcționat la această școală timp de 36 de ani, de unde am ieșit la pensie.

Sunt mulțumit de munca pe care am depus-o, avînd și mulțumirea sufletească că mi-am făcut pe deplin datoria într-o perioadă foarte grea (perioada comunistă).

Profesor Gheorghe AMAICEI

Parteneriate de sărbători

Educația pentru valori - prioritate și necesitate

Se vorbește foarte mult în ultima vreme despre valori: valori creștine, valori civice, valori culturale, valori europene. Pot părea niște cuvinte prea mari cînd e vorba de educarea școlarilor mici. De fapt, ne referim la lucruri cît se poate de simple, cum ar fi respectul pentru cei vîrstnici, dragostea față de neam și țară, cunoașterea și promovarea tradițiilor și lista poate continua, dar fiindcă sărbătorile reprezintă cu adevărat un prilej de educare prin valori și pentru valori aș vrea să insist asupra acestui subiect.

Craciunul este un cuvînt care ne-a umplut copilăria; zile fulguite, pline de mister, aducătoare de daruri, de cîntece, de veselie, de sperantă. Este ziua nașterii lui Hristos. În lumea satului au existat dintotdeauna obiceiuri și tradiții legate de sărbătorile de iarnă care de care mai frumoase, mai vechi, mai pitorești. În unele localități rurale, ele sunt mai bine conservate și ferite de influențele alterante ale vremurilor moderne; în altele, aceste valori se pierd puțin cîte puțin în negura trecutului ori sunt înlocuite cu falsuri.

Lucrez într-o școală din comuna Piatra Șoimului, loc în care se întîlnesc, deopotrivă trecutul, prezentul și viitorul. Și pentru că trecutul rămîne tot mai în urmă cu tot ce a reprezentat valoros, e bine să aruncăm o privire asupra prezentului.

„Colindele creștinești se sting, parcă, din ce în ce mai mult. Tot mai puțini copii vor să mai aducă Vestea Nașterii Mîntuitorului nostru Iisus Hristos în casele creștinilor din comuna Piatra Șoimului”, scrie cu regret d-na prof. Mariana Turcu, în lucrarea „Piatra Șoimului - Schiță monografică”.

Mai rămîne părintele care adună colindători în Ajun și merg pe la casele gospodarilor cu „Ierui, Ier și flori de măr”.

Și mai rămîne, de bună seamă, școala - care are, ca întotdeauna, rolul cel mai important cînd este vorba despre educarea copiilor în spritul cinstirii valorilor strămoșești. Am încercat să le fac cunoscute elevilor mei unele din cele mai cunoscute datini și obiceiuri din tradiția satului lor: colindele Crăciunului, plugușorul și semănatul de Anul Nou, capra, banda lui „Bujor”, „Călin”, „Lucan”, Căiuții din Piatra Șoimului. În jurul anului 1950 existau copii în sat care mai cîntau la bucium.

Dar nu erau suficiente doar acțiunile de popularizare a acestor nestemate, așa că am organizat cu elevii mei o serbare în care fiecare din ei a avut o contribuție importantă, participînd, deopotrivă la interpretarea unor frumoase și vechi colinde, a plugușorului, a semănatului. Copiii au avut posibilitatea să prezinte această serbare nu doar în incinta școlii, ci într-un locaș de cultură potrivit pentru astfel de manifestări, Biblioteca Județeană „G.T.Kirileanu”din Piatra-Neamț. Pentru ei a fost un eveniment deosebit, întrucît au pășit în „împărăția cărților”, vizitînd mai multe secții ale bibliotecii. Acțiunea a fost posibilă datorită încheierii unui parteneriat între Școala Poieni, Piatra Șoimului și această prestigioasă instituție de cultură.

Elevii mei au făcut încă un pas pe drumul lung și interesant al cunoașterii și respectărilor valorilor simple, dar atît de prețioase pentru noi, românii. Și... poate, peste ani, se vor auzi mai des pe ulițele satului răsunînd vechi colinde românești.

Înv. Elena Lăcrămioara URSACHE

REMEMORĂRI NEMȚENE - decembrie 2009

1/1928, la sărbătorirea a zece ani de la unirea Transilvaniei cu țara, în sala Teatrului, a cîntat Corul mixt al școlilor normale din Piatra-Neamț.

● 4/1949, s-a înființat Filiala Neamț a Societății de Științe Matematice, la stăruința ilustrului matematician, trăitor în Piatra-Neamț, Constantin Borș, cu sprijinul academicianul Grigore Moisil.

● 5/2009, a trecut la cele veșnice profesorul FLORIN FLORESCU, cel care a fost întemeietorul și președintele Sindicatului Liber al Lucrătorilor din Învățămînt și Cercetare Neamț, din 1990. S-a născut la 1 aprilie 1944, într-o familie de învățători din comuna Cîndești, județul Buzău; licențiat al Facultății de Biologie de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. A fost unul dintre fondatorii seriei noi a revistei noastre „Apostolul” (martie 1999) pe care a susținut-o permanent, așa cum a făcut cu toți acei care i-au solicitat sprijinul. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

● 6-7/1929, a avut loc, la București, Congresul General al Învățătorilor. Se întemeiază Asociația Învățătorilor din România.

● 6/1949, n. la Buhuși, Paul Chiribuță, studii gimnaziale și liceale, la Piatra-Neamț. După absolvirea I. A. T. C, București (1972), este repartizat la Teatrul Tineretului, unde va rămîne pînă în 1984, cînd se transferă la Teatrul „Lucia Sturza Bulandra”. În 1996, este numit de Silviu Părcărete director al Școlii de Actorie din Limoges (Franța).

● 7/1894, n. la Roman, scriitorul Ion Luca (d. 30. 01. 1972, Vatra Dornei), profesor, teolog, dramaturg. A scris peste patruzeci de piese. Se remarcă, după cum spune Tudor Arghezi, prin „vocația suferinței”.

●14/1832, a început să funcționeze, la Piatra-Neamț, prima școală publică, într-o clădire ce aparținea Biserici Domnești „Sfîntul Ioan”, lîngă Turnul cu Clopotniță.

● 14/1906, n. la Borca, Grigore Ioachim (d. 1979, București) doctor inginer, profesor universitar (București), lucrări în domeniul extracției de petrol. Membru corespondent al Academiei Române (1963). Fost elev al Liceului ,,Petru Rareș”.

● 15/1883, n. la Hangu, Gavriil Galinescu, compozitor, muzicolog, dirijor, profesor la Conservatorul din Iași, întemeietor al Gimnaziului Hangu (1917-1927) în satul natal (d. 10. 07. 1960, Durău).

● 15/1915, s-a înființat Școala din Văleni. Primul director, Constanța Crețulescu, căsătorită Purice.

● 17/1891, d. la Bradu, Ion Ionescu dela Brad (n. 24/1818, la Roman), agronom, academician, unul dintre întemeietorii învățămîntului modern agronomic din România.

● 18/1932, G. T. Kirileanu a prezentat la radio conferința „Despre mormîntul lui Constantin Brîncoveanu”.

● 19/1947, n. la Dragomirești, jud. Neamț, Ion Cîrnu, poet și publicist (d. 02. 08. 2006, Piatra-Neamț). V. și rememorări, august 2008, în „Apostolul” nr. 107.

● 23/1987, d. la Piatra-Neamț, învățătorul Teofan Macovei, membru fondator al revistei „Apostolul” seria I (1934-1943).

● 24/1945, n. la Focșani Cristian Livescu, fost elev al Liceului „Petru Rareș”, absolvent al Facultății de Filologie a Universității București (1968), redactor la ziarul „Ceahlăul” (1968-1990), inspector la Inspectoratul pentru Cultură Neamț (1990 - 2009), gazetar, critic literar, dramatic și de artă, membru al Uniunii Scriitorilor și al Uniunii Artiștilor Plastici (secția critică de artă), autor a numeroase volume de critică literară și ediții critice.

● 28/1949, n. la Filioara, Văratec, jud. Neamț, profesorul dr. Mihai Botez (pseudonimul literar Mihai Stîncaru), publicist, absolvent al Liceului „Ștefan cel Mare” din Tîrgu-Neamț, apoi al Facultății de Filologie a Universității „Alexandru Ioan Cuza”, în prezent, profesor la Colegiul Național „Petru Rareș”.

● 29/1985, d. la Iași, istoricul, arhivistul, profesorul Gheorghe Ungureanu, director al Arhivelor Statului din Iași (1941-1969).

30/1934, n. la Havîrna-Botoșani, profesorul de istorie Vasile Ursache, arheolog, fost director al Muzeului de Istorie din Roman.

● 31/1889, d. la Iași, Ion Creangă.

Ce mai face Domnul profesor doctor Adrian Găină Romila?

DV. - *Am înțeles că v-ați întors de curînd de la Iași, unde ați primit încă două premii importante. În total, cîte?*

AGR. - Da, dragă Dida (dă-mi voie să vorbesc cu tine firesc, cum vorbesc, de obicei, cu un prieten vechi, în ciuda protocolului pe care, probabil, ți-l impune genul interviului), m-am întors de la Iași. Dar nu am luat două premii, ci unul și bun: premiul pentru debut al filialei Iași a USR, la categoria „eseu". Pe 11 decembrie, în cadrul unei festivități frumoase, la „Casa cu absidă", unde e sediul USR Iași. Ar fi două, dacă l-aș socoti și pe cel primit în septembrie, la Schitul Cărbuna, de lîngă mînăstirea Neamț, la colocviul dedicat lui Daniil Sandu Tudor. Tot pentru debut, tot pentru cartea mea despre Rai. Imaginea Raiului în cultura populară. Eseu de antropologie. Iași, 2009. Amîndouă au avut și o parte financiară, dar asta e mai puțin importantă. Fie și pentru faptul că, fiind criză, înțelegi că n-au cîntărit foarte mult. Cultura cere bani și produce spirit, asta se știe de cînd lumea.

DV. *-Preocuparea de a scrie despre Rai are și ea o poveste?*

AGR. - Are și e legată de studenție. Profesorul Petru Ursache, de la catedra de literatură comparată a Universității „Al.I. Cuza", unde am absolvit în 1999, mi-a propus un doctorat, prin 2001. Eu făcusem lucrarea de dizertație la master cu el și, în fine, ne știam și ne stimam, cum se spune. Era profesorul meu preferat. La pachet cu propunerea dumnealui, a venit și o invitație de a rămîne la catedră, ca preparator. Am acceptat doar doctoratul, iar tema am ales-o eu, pentru că voiam să mă ocup de antropologie și aveam nevoie de motiv, de impuls. Îmi trebuia ceva de antropologie, dar care să aibă legătură și cu ortodoxia, lecturile mele și preocupările spirituale mergeau în această direcție. Mărturisesc că am lăsat deoparte o temă de estetică, făcusem lucrarea de master cu un eseu despre estetică și liturghie, publicat mai tîrziu în revista „Verso", din Cluj. Dar domnul profesor nu putea conduce doctorat de estetică. Așa că am rămas pe folclor, cu Raiul în cultura populară, după cum știi.

DV. *- Regretați faptul că ați fi putut fi un mare profesor universitar, dar ați ales „familie de Piatra", sau se poate scrie bine de oriunde în lumea asta, dacă ai talent?*

AGR. - E o întrebare pe care încă mi-o pun și la care habar nu am să răspund. Și da, și nu. Dacă aș fi rămas la universitate, poate că aș fi avut o altă legitimitate culturală și profesională. Nu aș fi fost un „mare profesor", mai degrabă „un bun profesor", aș fi căutat să-mi fac cît mai bine meseria. Cum îmi place să cred că o fac și acum. Am ales să rămîn în Piatra pentru că aici am mai multă libertate de scris, pentru că sunt înnebunit după munții ăștia superbi și pentru că aici m-am născut, e ca un uter matern, cald și primitor. Nu uita că eu am făcut liceul la Constanța, la marină militară, mereu am dus dorul munților. Și, bineînțeles, aici am familia, aici mi-am găsit soția, în fine, argumente afective, ca să zic așa. Acum am și două fetițe, e cam tîrziu să mai plec. Cîtă vreme există aceste minunate invenții ale secolului, calculatorul și rețeaua net, poți sta oriunde și să scrii oriunde. Talent să ai, vorba ta! Dar recunosc că mi-a fost mai greu să mă impun, de aici, decît dacă aș fi rămas în Iași, în mediul acela de mare efervescență intelectuală. Îi duc dorul, să știi! Încerc acum să mă mențin „în cărți" publicînd frecvent la reviste importante din toată țara (București, Iași, Botoșani, Cluj, Constanța). N-aș zice că e de lepădat, e vorba de „Idei în dialog", de „Convorbiri literare", de „Luceafărul de dimineață", de „Tomis", de „Verso", de „Dacia literară", de „Hyperion"...

DV. *- Cîte cărți mai sunt acum „bun de tipar" și unde se află spre publicare?*

AGR. - Una stă să apară la editura Eikon, din Cluj, e un volum de publicistică, cu unele dintre cele mai bune eseuri și cronici literare ale mele, apărute prin varii reviste, de-a lungul ultimilor ani. Apoi, mai sunt ceva proiecte de viitor. Un roman, un volum de povestiri scurte... Finanțările vor fi problema! Oricît de mult te-ar credita un editor, nu prea riscă să te scoată exclusiv pe spezele lui. Bine că sunt scrise cărțile, sunt în calculatorul meu, cea mai importantă etapă spre publicare a fost parcursă!

DV. *- Vă putem numi deja un scriitor contemporan în viață?*

AGR. - O, nu, în niciun caz! Nici acum, nici în viitor! Prefer să mă numesc un... publicist, dacă vrei, cronicar, eseist, dar nu „scriitor contemporan în viață"! Eu sunt un om cu ceva preocupări în ale scrisului, dragă Dida, un autor între mulți mulți alții, nimic mai mult!

DV. *- Mărturisesc faptul că sunt foarte mîndră de prietenia noastră și vă doresc „Sărbători fericite!", alături de cei dragi!*

AGR. - Întotdeauna am beneficiat de prietenii gratuite și onorante pentru mine, reciproc. Mulțumesc mult, și ție, și redacției „Apostolul", sărbători cu pace și An Nou cu împliniri!

A consemnat Dida VASILCA

SĂRBĂTORI

Ne ritmăm viața în funcție de ele. Le așteptăm cu înfrigurare, facem pregătiri. Le cercetăm semnificațiile laice sau religioase. Ne chibzuim cu atenție banii, că e criză. Mergem la biserică, ținem post. Ne planificăm timpul. Ne bucurăm, facem curățenie, tăiem porcul. Ne întîlnim cu neamurile și prietenii. Cumpărăm cadouri,împodobim brazi... Ne supunem unor adevărate ritualuri inventate de alții sau poate chiar de noi, pentru că avem nevoie de ele. Avem nevoie de evadarea din cenușiul vieții cotidiene. Că viața este...

Cum „sună" teoria sărbătorilor? Ele ar reprezenta un fel de paroxism al vieții care apare individului ca o altă lume, miraculoasă. Activitatea de zi cu zi e un simplu mod de a ne asigura traiul, însă fiecare din noi trăim cu amintirea unei sărbători și în așteptarea acesteia. De pildă, în luna decembrie, numita și Undrea, Ningău sau luna lui Cojoc, își fac apariția Moș Nicolae, Moș Ajun și Moș Crăciun (Gerilă). Fiecare cu farmecul lui.

Că unii din acești moși ocolesc anumiți elevi, asta e deja altă problemă.

Probabil au legat școala de gard sau au tăiat-o în străinătate. Vor să ajungă și ei un Bill Gates. E rău? Nicidecum. Dă Doamne! Numai că...

Sărbătorile sunt cele care se opun, prin explozia lor frenetică, monotoniei și grijilor pentru ziua de mîine. Le trăim la fel în fiecare an cu bucurie și speranță. Nu ni le impune nimeni, ele decurg parcă din ordinea lucrurilor. Sărbătorile semnifică siguranță și liniște, certitudinea supraviețuirii, credința că undeva, există o rezolvare pentru toate. Sărbătorile de iarnă sunt poate cele care, dintre toate, au cel mai mare potențial de semnificații. Ne amintesc despre anii copilăriei. Despre cozonacii cu aromă cu nuci și stafide. Ele reprezintă simbolul ieslei, al bradului, al colindelor, al darurilor lui Moș Crăciun. Stabilirea sărbătorilor la date fixe e poate singura tiranie acceptată cu voluptate, nu ca o concesie făcută tradiției, ci ca pe un dat simbolic vital pe care vrem să-l păstrăm și să-l cultivăm și care devine astfel profund omenesc. Sunt semne pe care le simțim ca exprimîndu-ne cele mai trainice sentimente, cele mai sincere dorințe, pentru noi și pentru cei din jur: sănătate și dragoste. Sărbători fericite! Evident, ne referim la cele care au mai rămas!

Dumitru RUSU

IATĂ VIN COLINDĂTORI...

La români sărbătorile de iarnă se desfășoară între 24 decembrie și 7 ianuarie și au ca puncte centrale zilele Crăciunului, Anului Nou și Bobotezei , caracteristica lor cea mai importantă fiind repertoriul neasemuit de bogat în datini și credințe, în realizări artistice literare,muzicale,coregrafice.

Colindatul deschide de obicei ciclul celor 12 zile ale sărbătorilor de Anul Nou. La colindat participă tot satul tradițional, deși efectiv colindă doar copiii și flăcăii, constituiți în cete, ceata fiind alcătuită după o orînduială bine stabilită, avînd o ierarhie proprie, un conducător și un loc de întîlnire. Ea este structura care stăpînește, în timpul sărbătorilor Anului Nou, viața satului. Tot ce se petrece în această perioadă trebuie să aibă un caracter de bun augur, colindele caracterizîndu-se prin crearea unei atmosfere pline de optimism în care se formulează dorințe și năzuințe ale oamenilor, acesta atingînd chiar limitele fabulosului.

Colindele, "aceste minunate creații populare", s-au păstrat din generație în generație și au răsunat în fiecare an, fără întrerupere, în casele creștinilor, în noaptea sfîntă a Nașterii Domnului, în seara de Anul Nou și la alte sărbători, răspîndindu-se și fiind nelipsite din manifestările religioase.

Sub raportul măiestriei artistice a versului și a melodiei, colindele ocupă un loc de seamă în creația poporului nostru. Ele

formează un tot unitar cu doinele, baladele populare si cîntecele de vitejie, cu basmele, ghicitorile , proverbele si zicătorile. Venind din lumea obștilor sătești, colindele păstrează, fără îndoială, unele din cele mai vechi realizări poetice românești.

Puține popoare din lume au însoțit minunea venirii Fiului lui Dumnezeu cu o îmbrățișare așa de calda și de duioasă și au exprimat-o așa de bogat în forme artistice, cum a făcut-o poporul român. În colinde, simplitatea, ușurința și cursivitatea versului popular, exprimă o mare bogăție de idei, într-o formă plină de frumuseți artistice, în care figurile de stil abundă, comparațiile se întrec una pe alta, iar epitetele si mai ales diminutivele nu lipsesc aproape din nici un vers. Este, de altfel, tot ceea ce dă gingășie, frumusețe, farmec și duioșie colindelor.

Colindele noastre românești sunt deosebit de valoroase pentru bogatele idei morale și sociale pe care le exprimă. Pe lîngă mesajul ceresc al mîntuirii, colindele au format și o școala de îmbărbătare, de nădejde si de virtuți morale în viața credincioșilor, exprimînd dragostea de oameni, facerea de bine, smerenia, ascultarea și bunătatea, cinstea, dragostea de tara, eroismul, bucuria sărbătorilor, dorința de prosperitate, belșug și pace, ca idealuri nepieritoare și caracteristici esențiale ale sufletului poporului nostru.

Colindătorii trebuie primiți cu bucurie în suflet, ei fiind cei care aduc bucurie și lumină în caselor creștinilor, cu ocazia sărbătorilor.

Sărbători fericite!

Prof. Petronela BÎRSAN

ÎNVĂȚĂTORUL ÎNTRE VREME ȘI VREMURI

„O visule, ce-i oare/ Mai sfînt din cîte știi?/ Decît o-nvățătoare/ În sat, printre copii."

Învățătorul este veritabilul misionar al neamului trimis în toate colțurile lumii „să semene lumină". El are soarta lumînării: luminează celor din jur consumîndu-se pe sine.

Meseria de învățător este o mare și frumoasă profesiune care seamănă cu nici o alta, o meserie care nu se părăsește o dată cu hainele de lucru. O meserie aspră și plăcută, umilă și mîndră, exigentă și liberă, o meserie unde pregătirea excepțională este abia satisfăcătoare, o meserie care epuizează și înviorează, care te distrează și exaltă, o meserie în care a ști nu înseamnă nimic fără emoție, în care dragostea este sterilă fără forța spirituală, o meserie cînd apăsătoare, cînd implacabilă și ingrată, cînd plină de farmec.

Marele pedagog Komenski, vorbind despre învățători, despre locul lor în ierarhia socială, afirmă că „ocupă un loc de cea mai înaltă cinste și lor li s-a încredințat o sarcină atît de aleasă cum nu există alta sub soare".

Învățătorul are în continuare un rol foarte important în societatea romanească, dar activitatea lui devine mai grea. El rămîne un continuator al tradițiilor învățămîntului românesc, dar și un înnoitor puternic ancorat în realitățile societății, el devine echilibrul între schimbare și stabilitate.

Își mai păstrează, totuși, învățătorul „aura" de „apostol"? Competența învățătorului este definitorie, dar este condiționată de informație iar aceasta acționează asupra performanței și stilului de muncă al învățătorului. Complexitatea procesului educativ determină schimbări importante în comportamentul didactic. Însă nu trebuie neglijat faptul că, mai ales la școlarii mici, e nevoie de căldura sufletească a dascălului și de multe alte calități ale sale: dragostea pentru copii, devotamentul, empatia, echilibrul afectiv, capacitatea de cunoaștere și spiritul de dreptate, fără de care performanța întîrzie. Performanța este superioară iar acțiunea educativă este împlinită cînd elevul este înconjurat cu afecțiune, cînd înțelege ce i se cere de către un om plin de încredere și a cărui autoritate o respectă: n-are teamă, știe că-l poate întreba orice fără riscul de a fi îndepărtat, neglijat sau de a fi minimalizat problemele lui.

Natura umană caută mereu ceva mai bun. Este firesc, altfel cum am evolua? Omul este o ființă puternică, cu resurse aproape nelimitate, trebuie doar să știm să le folosim. Căutăm aceste resurse, le găsim și le folosim în educație.

Inițiativa și creativitatea profesională a noastră, a cadrelor didactice, trebuie să ne conducă spre a trece treptat de la calitatea lui „ceea ce trebuie să faci pentru că ți se spune" la calitatea lui „ceea ce ar trebui să faci" într-un spațiu colectiv concret, la calitatea lui „ceea ce poți face" pentru a obține maximum de performanță.

Înv. Tatiana GÎRBEA

Textele se pot trimite și pe adresa revista_apostolul@yahoo.com

APOSTOLUL
REVISTĂ EDITATĂ DE SINDICATUL ÎNVĂȚĂMÂNT NEAMȚ
ISSN - 1582-3121
Redacția și administrația: str. Petru Rareș nr. 24, tel/fax: 22.53.32, Piatra Neamț

APOSTOLUL - revistă a cadrelor didactice din județul Neamț, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învățămînt Neamț și Asociației Învățătorilor din județul Neamț (martie 1999).
FONDATORI: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei (noiembrie, 1934)
CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE: Gabriel PLOSCĂ - director general; Florin FLORESCU - *director fondator*, Iosif COVASAN - *director economic*, Constantin TOMȘA - *director executiv*, Gheorghe AMAICEI, Gabriela GRIGORE.
CONSILIUL DE REDACȚIE: Mircea ZAHARIA - *redactor șef*, Ștefan CORNEANU - *redactor șef adjunct*, Dumitrița VASILCA, prof. dr. D. D. URSACHE, A OPRIȘ (apostolul_musatin@yahoo.com) - *subredacția Roman*, Carmen DASCĂLU *(secretar)*, *Dorian RADU - tehnoredactare, foto.*

Prețul: 1 LEU